

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“

Ojela 11:28

Antiohija

januar/februar 2017.

broj 145

**Crkva Isusa Hrista
nije kruzer za uživanje,
već spasilački brod
za spašavanje duša!**

Reinhard Bonnke

Obujte noge spremnošću za širenje evanđelja.

EFESCIMA 6:15

**I uvijek budite spremni da odgovorite svakome ko od vas
zatraži obrazloženje nade koja je u vama.**

1. PETROVA 3:15b

Ovaj broj Antiohije su svojim finansijskim priložima pomogli
pojedini vjernici i crkvene zajednice...

Vjernici iz Banjaluke, Beograda i Sarajeva
Porodica Galović iz Novog Sada
Evandeoska crkva Koševsko Brdo
Kršćanski centar „Riječ života“ iz Osijeka
Hristova pentekostna crkva iz Sombora
Evandeoska crkva Bihać
Evandeoska crkva Požarevac

Molimo se da sve
davaoce Bog blagoslovi
mногоstruko više.

Izdaje: Evandeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)93 333 931
Adresa: Antiohija, Poštarski Jah 15, 7802 Banjaluka, RS/BiH | E-mail: b01@blic.net
Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn Banjaluka
Stampa: 909, Subotica | Tiraž: 1000 primjeraka

NEKE STVARI KOJE NE TREBA SMETNUTI S UMA

Postoji pitanje koje sebi treba da postavljaš:
„Šta bi uradio da nisi bio uplašen?”

Da je lako postati nešto u životu, svi bi to postali.

Jači si nego što misliš da jesi.

Ništa te ne zadržava osim tebe samog.

Bez obzira koliko daleko doguraš, uvijek će se pojaviti ljudi koji će insistirati na tome da je sve što pokušavaš ostvariti nemoguće.

Ograničava te samo tvoja mašta, pusti je da poleti.

Ponekad treba vjerovati svojim instinktima.

Nikad ne dozvoli uspjehu da ti ophrva um,
ni neuspjehu da ti se uvuče u srce.

Ako želiš da dobiješ najbolje dane u životu,
moraš se izboriti sa najgorim danima u životu.

Radi ono što voliš, a ne ono što misliš da bi trebalo da radiš.

Oprostiti samom sebi je mnogo važnije od opraštenja drugih ljudi.

Budi dobar prema samome sebi.

Nasmij samo jednu osobu i promijenićeš svijet.

Ponekada se dobre stvari raspadaju
da bi se još bolje stvari posložile.

Ne možeš promijeniti ono sa čime odbijaš da se suočiš.

Kada prestaneš juriti pogrešne stvari,
dopuštaš pravim stvarima da te stignu.

Prihvati da nešto nikad neće biti tvoje
i nauči da cijeniš ono što je samo tvoje.

Ne moli se kada dođu loši dani,
ako se ne moliš kada ti dobro ide.

Nije stvar u tome da dobiješ priliku, već da iskoristiš priliku.

Dragi čitaoci,

Molimo vas da nam pomognete da bi Antiohija i dalje mogla da stiže do vas. Ukoliko ste u mogućnosti da pomognete Antiohiju na neki od sledećih načina, molimo vas da nam se javite.

- ◆ **Autorski tekstovi** (Želja nam je da u Antiohiji bude više tekstova koje su napisali domaći autori. Ukoliko imate svoje tekstove ili svjedočanstva, koji su dotjerani i lektorisani, i koji bi mogli da budu na blagoslov drugima, molimo vas da ih podijelite sa drugim čitaocima Antiohije.)
- ◆ **Prevođenje** (Imamo dosta materijal koji bismo mogli da uvrstimo u Antiohiju, ali je na engleskom jeziku, pa nam je potrebna pomoć oko prevođenja. Ako ste vični prevođenju, i ako imate vremena za to, molimo vas da nam pomognete.)
- ◆ **Molitva** (Potrebna nam je podrška u molitvi da bismo mogli da nastavimo ovu službu i u budućnosti. Ukoliko niste u mogućnosti da pomognete na gore navede načine, onda možete da se molite za nas. Molimo vas imajte nas u svojim molitvama.)
- ◆ **Finansijski prilozi** (Mi koji radimo na realizaciji Antiohije volontiramo, ali štampanje, prevoz, pakovanje i slanje časopisa košta. Sve se finansira isključivo od dobrovoljnih priloga čitalaca. Ukoliko ste u mogućnosti da nam pomognete kao pojedinci ili crkve, molimo vas da nam se javite. Svaki prilog bez obzira na iznos je dobro došao i značajan.)

Unaprijed hvala.

Želimo vam mnogo Božijih blagoslova!

Branko i Daniela Erceg

PRIJATELJ

Kada sam bio u prvoj godini srednje škole, vidio sam jednog dečka iz mog razreda kako ide kući. Zvao se Kajl. Izgledalo je da nosi kući sve svoje knjige. Pomislio sam: „Zašto bi neko nosio sve svoje knjige kući u petak? Ovaj zaista mora da je štreber.”

Imao sam lijepo isplaniran vikend (zabave i fudbalska utakmica sa prijateljima), zato sam samo slegnuo ramenima i produžio dalje. Hodajući tako, vidio sam da prema onom dečku ide grupa djece. Potrčali su ka njemu, srušili mu knjige na tlo i podmetnuli mu nogu, tako da je pao u blato. Njegove naočare su odletjele i vidio sam kako se zaustavljaju nekoliko metara od njega. Pogledao je prema gore i vidio sam mu tugu u očima.

U srcu sam saosjećao s njim. Potrčao sam prema njemu, i dok je puzeći tražio svoje naočare, ugledao sam suze u njegovim očima. Dodajući mu naočale, rekao sam: „Oni dječaci su budale. Zaista bi već morali da odrastu.”

Pogledao me je i rekao: „Hej,

hvala!” Na njegovom je licu bio veliki osmijeh, jedan od onih koji izražavaju iskrenu zahvalnost. Pomogao sam mu da pokupi knjige i upitao sam ga gdje živi. Rekao je da živi blizu mene, pa sam ga upitao, kako to da ga nisam prije viđao. Rekao je, da je prije išao u privatnu školu.

Ranije se ne bih družio sa nekim, ko je pohađao privatnu školu. Cijeli put do kuće išli smo pješke. Pomogao sam mu i nosio dio njegovih knjiga. Ispostavilo se da je zanimljiv.

Upitao sam ga da li bi htio da igra fudbal sa mojim prijateljima. Rekao je da želi. Družili smo se cijeli vikend, i što sam bolje upoznao Kajla, sve više mi se sviđao. Moji prijatelji su bili istog mišljenja.

Došao je ponedjeljak, i ispred škole je ponovo bio Kajl sa hrpom knjiga u rukama. Zaustavio sam ga i rekao: „Ti ćeš zaista nabildovati mišiće s tom gomilom knjiga koje nosiš svaki dan!” Samo se nasmijao i dao mi pola knjiga.

Kroz slijedeće četiri godine Kajl i ja smo postali najbolji

prijatelji. Na zadnjoj godini počeli smo razmišljati o koledžu. On se odlučio za jedan a ja za drugi. Znao sam da ćemo zauvijek biti prijatelji i da kilometri nikada neće biti problem. On je htio da postane doktor, a ja sam planirao da se upustim u poslovne vode.

Kajl je bio zadužen za oproštajni govor u našem razredu. Sve vrijeme sam ga zezao da je štreber. Morao je da pripremi govor za maturu. Radovao sam se što ja nisam morao da izađem na binu i govorim. Na dan mature vidio sam Kajla. Izgledao je fenomenalno. On je bio jedan od onih koji su zaista pronašli sebe kroz srednju školu. Malo je mišićima popunio svoju figuru, a naočare su mu fino pristajale. Privlačio je pažnju mnogih djevojaka, tako da sam ponekad bio ljubomorani.

Došao je i taj veliki dan. Vidio sam kako je nervozan zbog govora. Zato sam ga lupio po leđima i rekao: „Hej, čovječe, bićeš odličan!” Pogledao me zahvalno i nasmijao se.

„Hvala,” rekao je. Nakašljao se i počeo govor. „Matura je vrijeme da zahvalimo svima onima koji su nam pomagali tokom ovih teških godina. Svojim roditeljima, učiteljima, braći,

sestrama, treneru... ali najviše svojim prijateljima. Ovdje sam, da vam kažem, da je biti nekome prijatelj, najveći dar koji nekome možete dati.”

Gledao sam u svog prijatelja u nevjerici, dok je on pričao priču o danu našeg prvog susreta. Tog vikenda je planirao da se ubije. Govorio je o tome, kako je ispraznio ormarić, da poslije njegova mama ne bi morala da dođe i da nosi kući njegove stvari. Pogledao me je i uputio mi mali smješak. „Hvala Bogu, bio sam spašen. Moj prijatelj me je spasio od smrti.”

Čuo sam uzdah, koji je putovao kroz masu, dok je taj zgodni, popularni dečko pričao o svom najgorem trenutku. Vidio sam njegovu majku i oca kako me gledaju, i smješe mi se zahvalno. Tek sam tada shvatio.

Nikad ne potcjenjuj moć svojih djela. Jednim malim gestom možeš nekome promijeniti život: na bolje, ili na gore. Bog nas stavlja jedne drugima u živote, da na neki način utičemo jedni na druge. Tražite Boga u drugima.

Prijatelji su anđeli, koji nas dižu i postavljaju na noge, onda kada naša krila zaborave da lete.

Autor nepoznat

ZAJEDNIŠTVO

Ljudi često iz straha i sumnje, kao i zbog nedovoljne komunikacije, stvaraju predrasude jedni o drugima. Sumnjamo u tuđe sposobnosti i tako počnemo da mislimo da smo dovoljni sami sebi, gubimo osećaj za važnost druženja i zajedništva sa drugima.

Kada čujemo reč ZAJEDNIŠTVO, na šta vas ona prvo asocira? Postoji zajedništvo sa Bogom i zajedništvo sa ljudima. Komunikacija je vezana za zajedništvo sa Bogom i ljudima. Komu-

nikacija je neophodna za uspostavljanje zajedništva.

U Svetom Pismu čitamo o prvoj komunikaciji ljudi i Boga u Prvoj Mojsijevoj 2:16. Dalje u Prvoj Mojsijevoj 3.1-5 čitamo o komunikaciji Eve i zmije. Vidimo iz ovog primera da je moguće doneti pogrešne izbore i odluke u zajedništvu. U Prvoj Mojsijevoj 3:8,9 možemo da čitamo da je Bog ponovo imao komunikaciju sa čovekom.

Šta nam sve govore ovi stiho-

vi? U komunikaciji često postoje nesporazumi, neznanje i strah.

Da bismo mogli imati kvalitetno zajedništvo sa Bogom, potrebno je poznavanje Njegove ličnosti. Kako možemo spoznati Boga i Njegov karakter? Čitanjem Svetog Pisma i molitvom. Kako možemo imati kvalitetno zajedništvo sa ljudima? Tako što ćemo komunicirati i provoditi vreme zajedno.

Naš odnos sa Bogom povezan je sa našim odnosom sa ljudima. To je potvrđeno u Delima apostolskim 2:41-47. U tekstu vidimo velike rezultate koji dolaze kao plod jednodušne molitve. Čitamo o nesebičnosti na delu. To je važan temelj zajedništva u našim hrišćanskim životima.

Isus je tri godine poučavao apostole, i iz toga je kao rezultat proizašlo zajedništvo. Stih 46 kaže da su bili jednodušno istrajni i složni. Trebamo se truditi da u ovom savremenom svetu budemo složni po pitanju nauke Svetog Pisma. Ako nemamo zajedništva sa braćom i sestrama, lako možemo biti prevareni od lažnih učitelja i lažnih proroka. Stih 47 kaže da su imali naklonost svih ljudi. Zar to nije veliko svedočanstvo kada

naše zajedništvo u ljubavi Božjoj privlači druge? Ljudi su videli da su apostoli bili drugačiji. Ako želimo ostati uporni i dosledni Božjim principima i nauci, onda će nas ljudi poštovati i ceniti zbog toga.

Ljudi nas posmatraju. Možda će nam se izrugivati i ismejavati zbog našeg hoda sa Bogom, ali jednog dana će naše svedočanstvo doslednosti uticati na to da se i oni nađu na istom putu. Tada će prepoznati Božji poziv u njihovom srcu. Apostoli su se svakodnevno sastajali po kućama i u molitvi, ali prvo zajedništvo, kako vidimo u prethodnim stihovima, je bilo u hramu.

U Jevrejima 10:24,25 je zapisano: *„I da razumevamo jedan drugog u podbunjivanju ka ljubavi i dobrim delima. Nemojmo izostajati sa skupova naših, kao što neki imaju običaj, nego se uzajamno bodrimo, i utoliko više koliko vidite da se približuje Dan onaj.“* Duboko razmišljajmo jedan o drugome, kako možemo pomoći bratu ili sestri; kako možemo da se molimo jedni za druge; kako nekoga možemo ohrabriti i potaknuti na ljubav i dobra dela. To je zajedništvo!

Ako ti je stvarno stalo do nekoga, onda ćeš razmišljati o toj osobi i družiti se sa njom. Treba

da shvatimo važnost zajedničkog okupljanja i iskrenog zajedništva. U takvom zajedništvu možemo hvaliti i slaviti Boga, možemo Mu zahvaliti za sve dobro što je učinio za nas, možemo se utešiti i ohrabriti kroz zajednicu sa drugim hrišćanima.

Neko kaže da je dovoljno jednom nedeljno otići u crkvu, ali šta je sa druženjem sa onima koji dele istu veru sa tobom a iz druge su crkve? Da li je dovoljno vidati se jednom sedmično sa hrišćanima na bogoslužjenjima? Da li tvoj duhovni uzrast i zajedništvo može biti utemeljen na komunikaciji preko fejsbuka, skajpa ili vibera? Apostoli i prvi hrišćani su jedva čekali da se sastanu u molitvi, da dele hranu i vide jedni druge. Rezultat toga je bilo umnožavanje onih koji su se spasavali.

Zato neki od nas volimo da pravimo hranu i zovemo hrišćane na druženje, kako se to u hrišćanskom žargonu kaže „Agape veče“, ili neki drugi nazivi: „Meksičko veče“ sa tortiljama, „Italijansko veče“ sa špagetama... Tako se više zbližavamo. U Mateju 18:20 je zapisano: *„Jer gde su dva ili tri sabrana u ime moje, onde sam i ja među njima.“* Zajednička molitva je jako

važna kao podrška našem zajedništvu. Kako hrišćanin duhovno raste, sve više uviđa neophodnost druženja sa drugim hrišćanima!

Oni koji ne slede načela Biblije, možda će pokušavati da te odvlače od Boga i zajedništva sa Njim i sa drugim hrišćanima. Pokušaće da ti „dokažu“ da je sve to trivijalno i besmisleno i da je pravi život negde napolju! Mlad i neiskusni hrišćanin će lako pasti na ove laži.

Ako se previše družiš sa onima koji ne poznaju Boga, a zapostavljaš druženje sa onima koji slede Božje principe, to će uticati na tvoje razmišljanje. Zato je jako bitno poznavati Sveto Pismo i imati zajedništvo sa hrišćanima koji su stariji u veri - savetovati se sa njima i moliti se zajedno.

Lako je razbiti jednu ciglu, ali ako se napravi veliki zid (svaka cigla predstavlja hrišćanina) na čvrstom temelju (Božja reč) i sa dobrim malterom koji povezuje te cigle (Isus Hrist), onda će teško biti srušeno naše zajedništvo.

Cilj našeg neprijatelja, sotone, jeste da razbije taj duh zajedništva i da nam šapuće na uho kako nas niko ne voli i nikome nije stalo do nas, da svako misli

na sebe i svoj život, i da nikog nije briga da li si ti u problemu ili ne! Ovo je velika laž i obmana zbog koje su mnogi sagradili kineski zid u svom životu. Jedna poslovice kaže: „Kada bi ljudi gradili mostove umesto zidova, niko ne bi bio usamljen.“

Šta možemo naučiti iz ovoga? Kao individue ne možemo mnogo učiniti da se situacija promeni, ali ako se ujediniamo i zajedničkim snagama potrudimo, uspećemo prevazići naše probleme! Vrlo važna Isusova molitva za zajedništvo se nalazi u Jovanovom evanđelju u 17. poglavlju (ključni stihovi su 21. i 23.).

Isus jako dobro zna koliko je zajedništvo bitno! On je stvorio u nama osećaj da ne možemo biti sami. Da je Bog želeo da čovek bude sam, onda ne bi stvorio ljude, nego bi samo Adam postojao. Zajedništvo možemo videti i u Trojedinom Bogu – Ocu, Sinu i Duhu Svetome! Tri u Jednome! Oni imaju različite službe, a tako i mi... Svako od nas je jedna puzzle, a zajedno činimo veliku sliku u Božjim očima. Svako od nas treba da doprinese Carstvu Božjem kroz širenje Radosne vesti.

Nanovorođeni vernici su potrebni u Srbiji, Bosni i Herce-

govini, Crnoj Gori, Hrvatskoj... Treba da shvatimo važnost zajedništva hrišćana iz različitih pozadina, naroda i zajednica, kako bismo doprineli promenama u društvu, na fakultetima, u državnom vrhu... Svi mi služimo Bogu i jedni drugima. Baš kao što u Svetom Pismu piše, da kada nešto radimo, činimo to tako kao da Bogu radimo, a ne ljudima. Zajedništvo znači hodati u Božjim zapovestima i principima hrišćanskog učenja.

U 1. Jovanovoj 1:7 piše: „*Ako li u svetlu hodimo, kao što je On sam u svetlu, imamo zajednicu jedan sa drugim, i krv Isusa Hrista, Sina Njegovog, očičava nas od svakog greha.*“ Ako želimo imati iskreno druženje jedan sa drugim, onda moramo hodati u svetlu! To znači, živeti za Boga i biti otvoren, biti iskren u hodu sa Bogom i u druženju sa ljudima. Svi mi imamo mane i vrline, ali kao takvi želimo služiti Bogu.

Najveća prepreka dobrog zajedništva je loša komunikacija, greh i neiskrenost. Molimo se da ove stvari ne stoje između nas i Boga, i između nas i ljudi.

U Rimljanima 15:5 je zapisano: „*A Bog trpljenja i utehe neka vam da isto da mislite među sobom po Hristu Isusu.*“

Cilj zajedništva je življenje i pokazivanje Božjeg dela u nama. Svako od nas može doprijeti svojim talentima, darovima i službama da se proširi hrišćanstvo. Iskoristite vreme da se upoznate sa drugim hrišćanima koji veruju u istog Boga i slede isti put. Iz tog druženja može izrasti prijateljstvo i promena u razmišljanju, pomoć u nevolji, molitvena podrška, dobar savet...

U Efescima 6:18 piše: „*I svakom molitvom i moljenjem molite se Bogu duhom bez prestanka, i uz to stražite sa svakim trpljenjem i molitvom za sve svete.*“

U Rimljanima 12:5 piše: „*Tako smo mnogi jedno telo u Hristu, a pojedinačno udi smo jedni drugima.*“ Ovde vidimo da je glava Hrist, a svi mi smo različiti udovi. Ako bi samo jedan ud nedostajao, celo telo bi patilo. Svi povremeno srećemo ljude sa

invaliditetom, i možemo naslutiti kolika je patnja celog tela kada jedan ud nedostaje. Zato mi treba da budemo produžena ruka ili noga onima koji su slabiji. Sveto Pismo kaže da mi koji smo jaki, podupiremo slabe. Dakle, od velike je važnosti svako od nas, da posluži sa onim što ima i sa onim što najbolje ume!

1. Imajmo dobro zajedništvo sa Bogom kroz molitvu i čitanje Biblije.
2. Odlazimo na bogoslužjenja i učestvujmo u akcijama i događajima naše crkvene zajednice.
3. Upotrebimo svoje talente i darove u zajedništvu.
4. Ne možemo sami i nismo sami... Tu smo mi!

Jelena Đokić, Beograd

KAKO DA ŽIVIMO SREĆAN ŽIVOT ?!

Današnje društvo na nas vrši pritisak i poručuje nam da ukoliko nemamo sve u životu, mi onda nikako ne možemo da budete srećni. Znamo da nikako ne možemo imati sve u ovom posrnulom svetu. Jurnjava za nekim snom nas može odvesti do raznih razočaranja. To može da nas iznervira jer niko ne može da uspe da ostvari sve svoje snove. Nostvareni i nedostižni snovi proizvode frustracije. Uprkos tome, ipak je moguće da imamo srećan život. Možemo to da postignemo samo ako se fokusiramo na

bolji i viši cilj. Ne možemo imati sve, ali možemo imati ono što je važno.

Srećan život možemo da imamo samo ako se fokusiramo na večne vrednosti:

Budimo spremni na sve. Pokažimo drugima kako brinemo o njima, pokažimo im da nam je stalo do njih i da mogu da računaju na nas i da se oslone na vas. Videćemo da će nas takvi odnosi usrećiti.

Nosimo Isusa svuda sa sobom. Kada sebe stalno podsećamo na Božije prisustvo i na to

da je On sa nama u svakoj situaciji, tada ćemo da osetimo mir koji će nas neverovatno usrećiti.

Neka ljudi znaju da nam je stalo, ali budimo pažljivi. Nemojmo zbog svoje brige za druge jude da zapostavimo svoj poziv prema Bogu. Ne zaboravimo da tražimo pomoć od Boga i da podmirite svoje potrebe, jer ako mi nismo dobro, onda ni drugima ne možemo pomoći. Možete biti srećni dok pomažemo drugima, ali je potrebno da se postaramo da podmirimo i svoje potrebe.

Naučimo kako da se organizujemo. Vredi se potruditi da uvek budemo dobro organizovani jer takav život će eliminisati dosta stresa, i pomoći će nam nekada da se opustimo i osećamo srećno.

Držimo svoju reč. Kada ljudi znaju za naše poštenje i da ono što kažemo će tako i biti, tada ćemo moći da imamo dobre odnose sa drugim ljudima.

Čitajmo Bibliju svaki dan. Ako svaki dan konzumiramo dozu „žive reči“ koju samo Biblija sadrži, onda ćemo otkriti svakodnevnne blagoslove i sreću.

Prihvatajmo događaje onda

kada se dogode. Ne dozvolimo da nam život prođe tako što ćemo stalno očekivati neke događaje koji se možda nikada neće desiti. Takve stvari kradu mir i sreću. Prihvatimo ih ako se i kada se se dogode, i verujemo Bogu da će uraditi ono što je najbolje za nas. Budimo spremni da uvek služimo Bogu bez obzira na sve. Ako tako budemo radili otkrićemo neviđenu sreću i radost, jer će nas ispuniti Božija radost i mir. Bog iz svakog događaja izvlači najbolje za nas.

Budimo odgovorni prema svom zdravlju. Naše telo je Božija kreacija i hram Duha Svetoga. Mi imamo svetu dužnost da brinemo o svom telu, jer ako smo fizički zdravi onda ćemo moći u potpunosti da uživamo u svome životu.

Fokusirajmo se na ono što je važno sada. Mi možemo da budemo srećni kada smo u potpunosti posvećeni Bogu i kada se posvetimo onome što Bog želi. Važno je da se fokusiramo na to u pravom momentu. Živimo svesni toga da je Bog stalno sa nama i da Njemu uvek treba da predajemo da vodi celu stvar. Nemojmo propustiti ni jedan momenat niti priliku koju nam Bog daje.

Dozvolimo sebi s vremena na vreme i tugu. U našoj borbi da budemo srećni ne dozvolimo sebi razmišljanje da treba da budemo uvek srećni i radosni. Normalno je da osećamo tugu u određenim momentima, jer Bog ponekad može da iskoristi i tugu da bi nas privukao bliže sebi i da nas kreativno inspiriše.

Tražimo pomoć od Boga i od ljudi. Tražiti pomoć nije pogrešno, bilo da je to bilo u okviru molitvene podrške ili praktične podrške. Pomoć može da bude u vidu nekog obroka, hrane, možda da nas neko preveze kada nam je to najpotrebnije, ili možda da mi neko me pomognemo. To može jako da nas usreći. Ne treba da odbijamo pomoć kada je očigledno da nam je potrebna. Ponekad mi ne želimo da je tražimo jer smatramo da nam samo Bog može pomoći, ali nekada će se dešavati da nam Bog pošalje neku drugu osobu da nam pomogne.

Potrudimo se da primećujemo sitnice oko sebe. Bog nam stalno šalje neke blagoslove u naše živote. Oni mogu da nas usreće, ali samo onda kada obraćate pažnju na te male sitnice i kada ih primećujemo.

Ne obraćajmo pažnju kada nas se nešto ne tiče. Razne drame se dešavaju svuda oko nas u ovom posrnulom svetu. Mi ćemo biti srećni kada ne budemo obraćali pažnju baš na sve što se dešava oko vas; ako ne budemo opterećeni svačijom nesrećom i tragedijom kao da je naša (osim ako vam Bog lično ne pokaže da treba da se umešate). Treba da se pobrinemo za svoje probleme.

Razmislimo pre nego što izgovorimo nešto. Izbegavajmo situacije zbog kojih ćemo se naknadno kajati. Izbegavajmo posebno kajanja koja dolaze posle govorenja nekih loših stvari. Imajmo uvek na umu da reči u sebi sadrže veliku moć i mogu da nam donesu dobro ili loše. Uvek pažljivo birajmo reči pre nego što ih izgovorimo.

Poslušajmo svoje misli i snove. Sreća obično dolazi od toga kada ostvrujemo Božije planove za nas. Trebali bismo se moliti za svaki san posebno. Onda možemo lakše odlučiti šta dalje da činimo sa njima. Naši snovi treba da se podudaraju sa Njegovom voljom i da se onda vremenom polako i ostvare.

Naučimo neke nove veštine. Možemo iskusiti veliku sreću

kada naučimo da radimo nešto što nas je oduvek interesovalo. Svaki novi dan koji nam Bog daje je nova prilika da nešto novo naučimo i iskoristimo do kraja.

Opašimo se znanjem. Naučimo Bibliju napamet jer će nam koristiti u svakodnevnom životu. Kada uradimo tako, možemo biti jako srećni, jer ćemo svako-ga dana pristupati životu na pravi način.

Skuvajmo nešto specijalno samo za sebe. Verovali ili ne, ali hrana koju jedemo nekada nas može veoma usrećiti. Hrana nas podseća na Božiju kreativnost i na činjenicu da se Bog stara o nama na pravi način. Ne oklevajmo čak i ako kuvamo samo za sebe.

Slušajmo svim svojim srcem. Kada pažljivo slušamo druge, to nam pomaže da shvatimo druge ljude mnogo bolje i tada možemo više da uživamo u svakodnevnom životu sa njima.

Opraštajmo drugima iznova i iznova. Sreća nam obično dolazi iz zdravih odnosa koje gradimo u životu. To je moguće samo ako slušamo Boga i držimo se Njegovih zapovesti da opraštamo drugima koji su nas povredili, te da se izvinemo lju-

dima koje smo mi povredili. Uvek budimo spremni na opraštanje.

Dajmo svoje vreme, energiju i novac. Stalno dajimo svoja materijalna sredstva onima koji su u potrebi. Ako nas Bog poziva da im pomognemo, nikada ne okrećimo glavu na drugu stranu. Kada dajemo drugima osetićemo neviđenu sreću, jer će nam je Bog pružiti kada god dajete radosnog srca.

Živimo život zahvalnosti. Istrenirajmo sebe da primećujemo oko sebe blagoslove koje nam Bog konstantno daje. Nekada nam pređe u naviku da stalno Bogu zahvaljujemo za sve blagoslove koje nam daje. Svaki put kada to uradimo bićemo srećniji i duhovno ćemo sazrevati.

Luci Swindoll

Priložio Darko Brvenik

MOLITVA ZA MISIONARA

Jedan misionar je bio u posjeti svojoj crkvi u Mičigenu. Tada je ispričao sledeće...

* * *

Dok sam služio u jednoj maloj terenskoj bolnici u Africi, svake dvije sedmice bih biciklom putovao kroz džunglu do obližnjeg grada po zalihe. Ovo putovanje je trajalo dva dana i zahtevalo je kampovanje tokom noći na pola puta. Na jednom od ovih putovanja, stigao sam u grad u kojem sam planirao da podignem novac iz banke, kupim lijekove i namirnice, i počnem svoje dvodnevno putovanje nazad do terenske bolnice. Po dolasku u grad, posmatrao sam dva čovjeka kako se tuku, a jedan od njih je bio ozbiljno po-

vrijeđen. Sanirao sam mu povredu i istovremeno sam mu svjedočio o Gospodu Isusu Hristu. Zatim sam putovao dva dana, kampovao tokom noći, i stigao kući bez incidenata. Dvije sedmice nakon toga ponovio sam svoje putovanje.

Po dolasku u grad prišao mi je mladić čiju sam povredu sanirao. Rekao mi je da je znao da sam nosio novac i lijekove. Rekao je: „Neki moji prijatelji i ja smo te pratili kroz džunglu, jer smo znali da ćeš tamo kampovati preko noći. Planirali smo da te ubijemo i da ti uzmemo lijekove i novac. Ali baš kada smo htjeli da uđemo u tvoj šator, vidjeli smo da si okružen sa dvadeset i šest naoružanih stražara.“

Nasmijao sam se na ovo i rekao sam da sam bio sam na tom mjestu u džungli. Međutim, mladić je i dalje insistirao: „Ne gospodine, ja nisam bio jedini koji je vidio stražare. Mojih pet prijatelja su ih takođe vidjeli, i svi smo ih prebrojali. Zbog njih smo se prepali i ostavili te.“

U tom momentu, jedan čovjek iz zajednice je ustao, prekinuo misionara i pitao da li može da mu kaže tačan dan kada se to dogodilo. Misionar je rekao da-tum, a čovjek koji ga je prekinuo ispričao je sledeću priču:

„Te noći, za vrijeme tvog incidenta u Africi, ovdje je bilo

jutro, i ja sam se pripremao da igram golf. Taman kada sam htio da zamahnem, osjetio sam potrebu da se molim za tebe. Zapravo, poticaj od Boga je bio toliko jak da sam pozvao ljude iz crkve da se sastanemo ovdje u crkvi i da molimo za tebe. Da li bi ustali svi koji su taj dan bili ovdje sa mnom?“

Ustali su ljudi koji su se taj dan sastali da mole. Misionar nije bio toliko zainteresovan da vidi ko su oni – bio je okupiran brojanjem ljudi koje je vidio. Bilo ih je 26.

A. N.

Prevela *Sonja Rakić*

Bez discipline i stroge
budnosti nad sobom,
čovjek ne može napre-
dovati ni u kakvoj vrlini.

Ava Agaton

EFIKASNA MOLITVA

Zašto je važno govoriti o molitvi i koliko je molitva važna u našem životu? Svako od nas je bar jednom iskusio da njegove molitve ne stižu dalje od plafona. U čemu je problem?

Problem je najčešće u nama i našem pogrešnom shvatanju molitve i odnosa sa Bogom. Često dopuštamo da neoporošten greh zaustavi molitvu i u toj situaciji treba da potražimo rešenje u priznavanju greha i traženju oprostaja. U Svetom Pismu nam je objavljeno da: „*Ako priznajemo svoje grehe On je veran i pravedan, i oprostiće*

nam grehe i očistiti nas od svake nepravednosti“ (1. Jov. 1:9). Ne bi trebalo da dozvolimo da brige okupiraju naše misli i tako dovedu do zaboravljanja greha koji smo hteli priznati. To je čest slučaj u našim životima, pa zaboravljeni greh utiče na to da naša molitva ne stiže do trona Božjeg.

Pogrešno shvatanje odnosa sa Bogom ima za posledicu da Boga prečesto doživljavamo kao bankomat ili džuboks. Takav pristup Bogu i takvo shvatanje nas dovodi u apsurdnu situaciju u kojoj mi smatramo

da imamo neke zasluge i da je Bog dužan da nam nešto da i usliši molitvu. Ukoliko čitamo Sveto Pismo tamo možemo da vidimo drugačiju sliku Boga. Ispravan odnos prema Bogu omogućiće da naša molba, molitva ili traženje budu odgovoreni i uslišeni.

Ispravan odnos prema Bogu

„Bog se protivi oholima, a poniznima daruje milost. Potčinite se, dakle, Bogu, a oduprite se đavolu, pa će pobeći od vas. Približite se Bogu, pa će se i On približiti vama. Očistite ruke grešnici i osveštajte srce, vi koji se dvoumite.“ (Jakov 4:6b-8)

Oholi smo kada Boga doživljavamo kao bankomat, džuboks, ili kada smatramo da smo Boga bilo kako zadužili. Gornji stih nam govori da ukoliko se ponizimo i približimo Bogu, i On će se približiti nama. Šta znači približiti se Bogu? To podrazumeva naše priznanje grešnosti i potrebe za Bogom. On je taj koji određuje pravila i način na koji ćemo Mu mi pristupiti, dok smo mi tu da budemo poslušni onome što je objavljeno u Njegovoj reči. To podrazumeva da je On Gospod,

a mi beskorisne (ponizne) sluge. Mi se ponekada ponašamo kao da je Bog naš sluga a ne mi Njegove. *„Gospod je na visini, ali na poniznoga obraća pažnju, a ohologa izdaleka prepoznaje“* (Ps. 138:6).

Odbacimo svaku vrstu oholosti i ponizno pristupajmo našem Gospodu i Bogu, svesni Njegove svetosti, kako bismo kroz poniznost primili milost, jer u suprotnom, ako ostanemo u svojoj oholosti, naći ćemo se nasuprot Bogu koji će tada biti protiv nas. Bićemo na strani zloga, nesvesni da grehom oholosti udaljavamo sebe od milosti Božje. Treba da odbacimo svaku oholost i odupremo se đavolu i njegovim obmanama, jer samo tako ćemo prići tronu Božjem.

„Svet, svet, svet je Gospod Bog, Svedržitelj, koji je bio, koji jeste i koji dolazi.“ (Otk. 4:8b)

Često je u evanđeoskim krugovima zapostavljena tema Božje svetosti, dok se preneglašava Njegova ljubav. Bog jeste ljubav, ali sveta ljubav u čiju prisutnost greh ne može ući. Zato smo pozvani na očišćenje i približavanje Bogu. To je jedino moguće ako smo svesni svoje pozicije i odnosa prema Bogu.

Mi Bogu treba da pristupamo kao oni koji su u potrebi za milošću koju je On ponudio kroz žrtvu svoga Sina i time pokazao svoju svetu ljubav. On od nas s pravom očekuje da živimo u svetosti i čistoti. To je jedino moguće ukoliko smo svesni naše potrebe za milošću koju primamo samo ukoliko smo ponizni i ako Bogu pristupamo kao Onome koji je svet. Zahvaljujući Hristovoj žrtvi na krstu, mi smo u poziciji da primimo milost, ali treba da je ponizno tražimo kroz molitvu i približavamo se Bogu. Na taj način rastemo i spoznajemo naš identitet u Hristu Isusu.

Jednom prilikom je Isus upitao svoje učenike: „Šta ljudi kažu ko sam ja?“ (Mar. 8:27). Kao što je Isus pitao učenike, tako i mi danas moramo dati odgovor na dva važna pitanja:

1. Ko je za nas Isus?

2. Ko smo mi?

Odgovor je lakše naći na drugo pitanje. Sami moramo svojim životom pokazati ko je za nas Isus: prorok, čudotvorac ili Bog. Za drugo pitanje obratićemo se prologu u Jovanovom evanđelju: „Svojima je došao, ali Ga oni nisu primili. A onima koji su Ga primili dao je moć da

postanu Božja deca, onima koji veruju u Njegovo ime, koji nisu rođeni prirodnim putem ni od volje tela, ni od volje muža, već od Boga“ (Jov. 1:11-13). Ovde pronalazimo odgovor na pitanje ko smo mi, odnosno koji je naš identitet.

1. Gde mi pronalazimo svoj identitet?

2. Šta je to identitet?

3. Ko je savršen primer našeg identiteta?

Odgovor na prvo pitanje je u Bibliji koja je podeljena na Stari i Novi zavet. Hrišćani prvog veka su na Stari zavet gledali kao na svetu reč Božju. Primer za to nalazimo u: „Svo pismo je od Boga nadahnuto i korisno za poučavanje, za prekorevanje, za popravljavanje, za odgajanje u pravednosti, da Božji čovek bude potpuno pripremljen za svako dobro delo“ (2. Tim. 3:15-17). Jasno je da u vreme nastanka poslanice Timoteju nije postojao Novi zavet kakav danas poznajemo, ali jeste grčki prevod Starog zaveta, Septuaginta, pa zaključujemo da Pavle ovde govori o Starom zavetu. Mi danas prihvatamo ideju nadahnuća cele Biblije, i u njoj pronalazimo svoj identitet.

Odgovor na drugo pitanje jeste da je identitet skup naših stavova i verovanja, ali ga takođe čine i naše ime, prezime, nacija, mesto porekla, itd. Ipak, najvažnija stvar jeste da je naš identitet u skladu sa Jov. 1:11-13. Naš identitet izvire iz vere u Hrista: „Kroz veru u Hrista Isusa, svi ste Božji sinovi“ (Gal. 3:26). Dakle, naš identitet je Hrist. Mi smo kroz Njega učinjeni decom Božjom, ukoliko smo prihvatili Njegovu žrtvu na krstu i tada nas Bog vidi kao svoju decu. Ovo donosi obavezu da ne živimo u grehu, već nas podstiče na novi život u Hristu.

Odgovor na treća pitanje nalazimo u priči koja je opisana u Delima apostolskim o kapetanu Korneliju, bogobojaznom Rimljaninu. Tu nalazimo deo odgovora. Zašto samo deo odgovo-

ra? Zato što drugi deo odgovora nalazimo u sva četiri evanđelja.

Isus je bio svestan svog identiteta. To vidimo u sledećim stihovima: „*Moj Otac koji mi ih je dao, veći je od svih i niko ih ne može ugrabiti iz Očeve ruke... Ali, ako ih činim, sve i ako meni ne verujete, verujte delima, da uvidite i spoznate da je Otac u meni i da sam ja u Ocu*“ (Jov. 10:29,38).

Isus je znao svoj identitet i kao takav On je naš savršen primer, jer mi znamo ko smo u Njemu. S obzirom da smo koristili Jovanovo evanđelje, reći ćemo i nešto o samom terminu „evanđelje“. Iako je propovedano kroz mnoge istorijske periode i sa raznih propovedaonica, od vremena prve crkve, pa do naših dana, ipak je malo onih koji razumeju pravo znače-

nje reči „evanđelje“, koje se menjalo kroz istoriju. Od vremena Isusa Hrista, pa do danas, „evanđelje“ ima najmanje tri značenja:

1) U Isusovo vreme sama reč je značila radosnu vest o približavanju ili objavu carstva Božjeg, jer Bog je došao među ljude i postao čovek, trpeo, patio i na kraju pobedio smrt. Zato apostol Pavle kaže: „Smrti gde ti je žalac?“

2) Pred kraj prvog veka, javilo se i drugo značenje reči „evanđelje“. Ono podrazumeva propovedanje i navešćivanje spasenja za ceo ljudski rod kroz žrtvu Isusa Hrista.

3) Treće značenje jeste da je evanđelje zapisana reč o Isusovom životu, rečima i delima, kao i pobedi i vaskrsenju na krstu.

Za nas danas „evanđelje“ jeste radosna vest o tome da nas Bog kroz žrtvu Isusa Hrista prihvata kao svoju decu - nas koji smo bili daleko i u grehu, koji i danas s vremena na vreme grešimo. Kao što deca razgovaraju sa svojim roditeljima, na isti našin i mi možemo da razgovaramo sa svojim nebeskim roditeljem. Ovo zovemo

„molitva“, a da bi ona bila efikasna i delotvorna, nužno je da bude iskrena. U Svetom Pismu nalazimo mnoge molitve. Svi ti primeri govore o emotivnim stanjima: zahvalnosti, tuzi, bolu ili ispunjenošću radošću. Tu je i molitva „Oče naš“.

Kakve veze imaju identitet, evanđelje kao reč i njeno značenje i molitva? Odgovor možemo sažeti u jednoj rečenici: Ako znam ko sam i ako preko zapisanog evanđelja znam volju Božju, tada sam slobodan da na osnovu te reči verujem da će Bog uslišiti moju molitvu. Za ovu tvrdnju potvrdu nalazimo u Svetom Pismu: „A ovo je pouzdanje koje imamo u Njega: ako zamolimo za nešto što je po Njegovoj volji, On nas uslišava. Pa, ako znamo da nas uslišava kada zamolimo, znamo da već imamo to što smo Ga molili“ (1. Jov. 5:14-15).

Kao i uvek, postoje prepreke u našim životima, koje našu molitvu mogu učiniti besplodnom i ispraznom. Da bismo tako nešto otklonili, nužno je da znamo ono što Petar govori u svoj poslanici: „*Na kraju, svi budite složni, saosećajni, bratoljubivi, milosrdni i ponizni. Ne uzvraćajte zlo za zlo ni uvredu*

za uvredu, nego blagosiljajte jer ste na to pozvani - da nasledite blagoslov. Ko hoće da voli život i vidi bolje dane neka jezikom ne govori zlo i ustima reči prevare; neka se okrene od zla i čini dobro, neka traži mir i ide za njim. Jer, Gospodnje oči gledaju pravedne i uši slušaju njihove molitve, a Gospodnje lice je protiv onih koji čine zlo.“ (1. Pet. 3:8-12).

To nije jedino mesto gde se pominju prepreke u molitvi. Neke nalazimo u Jakovljevoj poslanici (Jak. 4:1-3). Svaka vrsta nepriznatog greha je prepreka molitvi što Pavle u Galatima naziva delima tela (Gal. 5:19-21). Sve prethodno nabrojano i pomenuto onemogućava efikasnu molitvu. Ali kao i uvek, za sve probleme negde postoji lek. Za Jevreje je to bila bronzana zmija u pustinji, koju je Mojsije izlio i stavio na vrh štapa. Kada bi Jevreje ujela zmija u pustinji, mogli su slobodno da se okrenu prema zmiji na štapu i budu spaseni od smrtonosnog ujeda.

Tako i mi od raznih otrova greha možemo da budemo spaseni i naša molitva može biti učinjena efikasnom ukoliko se okrenemo i pogledamo ka Bogu i Njegovoj Reči. Ona je naše

ogledalo, naš najbolji sudija, kadar da sudi i dela i misli, a oštrija je od svakog dvoseklog mača i uvek donosi pravednu presudu. Ona nas podseća da možemo slobodno doći pod krst Isusa Hrista.

Pred krstom treba da Mu zahvalimo, predamo sav svoj teret, ružnoću i svoje unutrašnje strahove. Zbog Njegove žrtve i smrti na krstu, možemo dobiti oproštenje, a kroz to svaka naša molitva postaje delotvorna i efikasna pošto je izrečena pod krstom Hristove pobeđe na kome smo i mi proglašeni pravednima.

Martin Tomić, Ravno Selo

Z AŠTO ŽENE PASTORA IMAJU METU NA SVOJIM LEĐIMA?

*„Kakve su ti to rane po tijelu?
Izranjavan sam kod prijatelja.“*

(Zaharija 13.6)

U čini uslugu i sebi i njoj.
Skinu metu sa leđa žene
svoga pastora.

Prije godinu ili dvije napisao sam jedan članak o ženama pastora koji je obišao svijet. U članku „Najranjivija osoba u crkvi“ se prepoznalo mnogo dobrih ljudi, od kojih mnogi pate zbog lošeg ophođenja drugih prema njima.

Čini se da su žene pastora na mjestu većeg rizika od bilo koga drugog u crkvi. Očekivanja prema njima su najveća, podrška najmanja, a napadi na njih dolaze sa neočekivanih strana.

Povremeno mi te žene šalju njihove priče. Većina ih je srećna što služe u crkvi, posjeduju jak osjećaj Božjeg poziva i zahvalne su za ljubav Njegovog naroda. Ipak, s vremena na vrijeme, neka od njihovih priča me natjera da zadrhtim. Više nego jednom

sam plakao zbog načina na koji ljudi u crkvi postavljaju nemoguće zahtjeve i stavljaju teške terete na one koji su poslani da vode Božje zajednice.

Ovo su tri primjera onoga što mi činimo ženama Božjih slugu poslanih da budu pastori Njegove crkve:

Dobri crkveni ljudi kritikuju muža kod supruge. Žena mladog crkvenog službenika me je upozorila na jedan aspekt svoje ranjivosti na koji nikada ne bih pomislio. Ona kaže da ljudi – čak i njihovi dobri prijatelji u crkvi – pokušavaju da dopru do propovjednika kroz nju. Oni onako usput govore „Reci svom mužu da...“; „Ne želim mu smetati – on je uvijek zauzet – ali nekad kada bude odmoran, hoćeš li mu ukazati...“; ili: „Nisam želio uznemiriti brata Toma, ali on mora znati da...“

Neko je nesrećan zbog propovijedi, toaleta, muzike prošle nedelje, promjena u učionici ili boje pastоровe kravate, i pronašao je okolni put da iskaže neslaganje, ali tako da ne mora lično ući u „lavlju jamu“.

Sjećam se da su i Gospodu radili tako. „Zašto vaš učitelj jede sa carinicima i grešnicima?“ (Matej 9.11). A onda, kada je došlo vrijeme da kritikuju učenike, došli su Gospodu: „Zašto mi i farizeji često postimo, a tvoji učenici ne poste?“ (Matej 9.14).

Ovo je kukavički način. Tako pastorova žena dobije zadatak. Kritičar se udalji sa osjećajem da je ipravo problem na najlakši mogući način. Na kraju, ko je bliži službeniku crkve nego njegova žena? I zar neće ona znati najbolji način i najzgodnije vrijeme da proslijedi ovu korisnu informaciju? Naravno. Nema štete, nema greške.

Ono što oni ne znaju je to da se ovo ne dešava prvi put. U stvari, ovi prijatelji u crkvi – iako s najboljim namjerama – nemaju pojma o tome koliko često ljudi istresaju na pastоровu ženu kritiku namijenjenu njemu. ne znaju koliko to boli. Oni nemaju namjeru da je opterete. Oni o sebi misle kao o dobrim prijateljima. Bili bi šokirani da shvate da su problem. Oni ne znaju da, kada njihova posjeta završi, žena odlazi u sobu i plače.

Žena mladog pastora koja je privukla moju pažnju ovome je dodala: „Po prvi put razumijem zašto žene nekih pastora odabiru da se ne približe ljudima u crkvi.“

Dobri crkveni ljudi daju komplimente pastoru – mužu pred njegovom ženom.

Supruga pastora koja je pomenula ovo, kaže: „Ne biste pomislili da je ovo problem. Ali postoji razlog zbog kojeg to jeste.“

Njen suprug je upravo došao sa sastanka sa „upravnim odborom“ (nazovimo ga onim što jeste) na kojem mu je, između ostalog, rečeno da ne zna propovijedati, da nema ono što je potrebno da bude pastor crkve i da bi trebalo da pravi nove planove. Samo pastori i njihove porodice znaju koliko razarajući mogu biti takvi momenti.

Nakon nekoliko sati, neka članica crkve govori pastorovoj ženi kako je njen muž divan, koliko ona cijeni njegovo propovijedanje i da njegova porodica misli sve najbolje o njemu. Pastorova žena zahvali i odgovori: „Možeš li mu to reći, molim te? On to treba čuti od tebe.“

Ona to nikada nije učinila. Njeno propuštanje da kaže pastoru o tome koliko ga cijeni ga je ostavilo bez utjehe i ohrabrenja koje bi takve riječi pružile.

Pretpostavljamo da je kompliment iz druge ruke bolji nego nikakav, ali nije baš tako.

Dobri crkveni ljudi nekada postanu kritični kada njihova manipulacija ne uspije. Možda će nekima ovo biti novost, ali u skoro svakoj zajednici neki članovi postaju prijatelji pastora i njegove porodice da bi nešto dobili, nešto dokazali ili ih natjerali da nešto učine.

Žena jednog pastora je rekla: „Kada je jedna mala grupa naših crkvenih prijatelja otkrila da mi nećemo dopustiti da budemo manipulisani, odvojili su se od nas.“ Dodala je: „Osudili su nas na osnovu glasina, nikada nam nisu došli sa pitanjima, došli su do vlastitih pogrešnih zaključaka i onda djelovali na osnovu njih. Rezultat je bio razdor u zajednici i gubitak nekih od naših najboljih porodica u crkvi.“

Čini se da neki od tih „prijatelja“ pritajeno čeka da

pastor i/ili njegova porodica uradi nešto sa čim se ne slažu tako da bi to upotrijebili protiv njih.

Najgore od svega - u svakom navedenom primjeru - krivci se predstavljaju kao najodaniji prijatelji crkvenog službenika u cijeloj zajednici.

Pavle je rekao pastorima u Efesu da budu na oprezu od dvije grupe izazivača nereda: Onih koji napadaju spolja i onih koji se ubacuju u Tijelo i prouzrokuju nevolje iznutra. (Djela 20.29-30)

Niko ne sugeriše da bi pastorova porodica trebalo da ima poseban tretman, iako oni tvrđi i sa manje ljubavi među nama bi mogli zaključiti ovako nešto. Oni će reći: „Oni su to trebali znati kada su ulazili u službu“, ili: „To je cijena vodstva.“ Neki će čak i reći: „Zašto plaču i žale se? Isus se nikada nije žalio.“

Pastorova porodica nije Isus, iako Ga oni vole, vjeruju u Njega i pokušavaju najbolje što mogu da žive onako kako je On živio i kako bi On želio. No, kritičarima promiče jedna važna stvar: *Povreda koja najdublje ranjava je ona koja*

dolazi iz zajednice, ne ona iz svijeta.

Mi, naravno, imamo dug prema pastoru i njegovoj porodici. To je dug jednak onome koji imamo prema svoj Gospodnjoj djeci: „Nikome ništa ne budite dužni, osim da ljubite jedan drugog...“ (Rim. 13.8)

Pastorova žena i djeca nisu zaposlenici zajednice. Oni ne primaju platu i ne duguju ništa upravljačkom tijelu u crkvi. Ali svakako bi im dobro došlo malo razumijevanja i ohrabrenja. Neka ono dođe od tebe i mene. Nagrade će biti ogromne, i u mnogim slučajevima, rezultati će se odmah vidjeti.

Svakako bi im dobro došlo
malo razumijevanja i
ohrabrenja!

Neka te Bog blagoslovi, ženo našeg pastora. Neka te On podržava svojom snagom i štiti te od riječi koje pogađaju i ubadaju poput strijela koje ispaljuje tužitelj braće.

Joe McKeever
Preveo Dragan Nedić, Sarajevo

S LONOVI

Pre mnogo godina, u jednom selu u Indiji, živelo je šest staraca. Svaki od njih bio je rođen slep. Seljani su voleli ove starce i čuvali ih od opasnosti. Budući da sami nisu mogli da vide svet, morali su da zamišljaju mnoga njegova čuda. Pažljivo su slušali priče raznih putnika kako bi naučili što više o životu izvan svog sela.

Starcima su bile zanimljive mnoge priče koje su čuli, ali najviše su ih zainteresovali slonovi. Rekli su im da slonovi mogu da pregaze šume, da nose teške terete i zastraše i mlade i stare svojim glasom poput tru-

be. Ali takođe su znali da je radžina kćerka jahala na slonu kada je putovala po kraljevstvu svog oca. Da li bi radža dozvolio da se njegova kćerka približi tako opasnom stvorenju?

Starci su se prepirali oko slonova dan i noć. „Mora da je taj slon neki snažni div“, tvrdio je prvi slepac. On je čuo priče o tome kako se slonovi koriste za raščišćavanje šuma i gradnju puteva.

„Ne, nisi u pravu“, tvrdio je drugi slepac. „Taj slon je sigurno dražesan i nežan ako na svojim leđima nosi princezu.“

„Grešiš! Ja sam čuo da slon svojim strašnim rogom može čoveku da probuši srce“, rekao je treći slepac.

„Ma, molim vas“, rekao je četvrti slepac. „Svi grešite. Taj slon je samo jedna vrsta velike krave. Znae da ljudi vole da preteruju.“

„Siguran sam da je taj slon nešto čarobno“, rekao je peti slepac. „To objašnjava zašto je radžina kćerka mogla tako sigurno da putuje kroz carstvo.“

„Ja ne verujem da ti slonovi uopšte i postoje“, objavio je šesti slepac. „Mislim da smo svi mi samo žrtve jedne velike šale.“

Na kraju su se seljani umorili od svih tih argumenata, pa su za znatiželjne slepce organizovali posetu radžinoj palati, kako bi ovi saznali pravu istinu o slonovima. Odredili su jednog dečaka koji je trebalo da im bude vodič na njihovom putovanju. Najniži slepac je stavio ruku na dečakovo rame. Sledeći slepac je stavio svoju ruku na rame svog prijatelja i tako dalje, sve dok svih šest slepaca nisu bili spremni da sigurno hodaju iza dečaka koji ih je vodio do radžine veličanstvene palate.

Kada su starci stigli do palate, pozdravio ih je njihov stari prijatelj iz sela koji je tamo radio kao baštovan. On ih je odveo pozadi u dvorište. Tamo je stajao slon. Slepci su koraknuli da dodirnu to stvorenje koje je bilo predmet mnogih njihovih rasprava.

Prvi slepac je dodirnuo bočnu stranu ove ogromne životinje. „Slon je gladak i čvrst kao zid!“, izjavio je. „Mora biti da je veoma snažan.“

Drugi slepac je opipao slonovu surlu. „Slon je nalik na džinovsku zmiju“, kazao je.

Treći slepac je dodirnuo slonovu šiljatu kljovu. „Bio sam u pravu“, kazao je on odlučno. „Ovo stvorenje je kao oštro i smrtonosno koplje.“

Četvrti slepac dodirnuo je jednu od slonove četiri noge. „Ono što ovde imamo“, rekao je, „jeste jedna ogromna krava.“

Peti slepac je opipao slonovo ogromno uvo. „Mislim da je slon nalik na ogromnu lepezu ili magični ćilim koji može da leti preko planina i vrhova drveća“, izjavio je.

Šesti slepac povukao je slonov rep i podsmehnuo se: „Pa ovo

nije ništa drugo do parče starog kanapa. Ma baš je opasan.“

Baštovan je poveo svoje prijatelje u hlad drveta. „Sedite ovde i odmorite se, dug vam je put do kuće“, kazao je. „Doneću vam vode da popijete.“

Dok su čekali, šestorica ljudi razgovarali su o slonu.

„Slon je kao zid“, kazao je prvi slepac. „Zasigurno se možemo složiti u tome.“

„Kao zid? Slon je ogromna zmija!“, odgovorio je drugi slepi čovek.

„Kažem vam da je on koplje!“, insistirao je treći slepac.

„Siguran sam da je to džinovska krava“, rekao je četvrti slepac.

„Čarobni ćilim, nema sumnje“, izjavio je peti.

„Zar ne shvatate?“, oglasio se šesti. „Neko je upotrebio kanap da nas prevari.“

Njihova rasprava se nastavila, a povici su postajali sve glasniji i glasniji.

„Zid!“ „Zmija!“ „Koplje!“ „Krava!“ „Ćilim!“ „Kanap!“

„Prestanite sa vikom!“, začuo se jedan veoma ljutiti glas. Bio

je to radža kog je njihova rasprava probudila iz sna.

„Kako bilo ko od vas može biti siguran da je u pravu?“, pitao je on.

Šestorica slepih ljudi razmislili su o ovom pitanju. Zatim su, znajući radžinu mudrost, odlučili da ne kažu ništa.

„Slon je veoma velika životinja“, kazao je radža ljubazno. „Svako od vas dodirnuo je samo jedan njegov deo. Ako sastavite sve utiske, možda ćete dobiti celokupnu istinu. A sada mi dozvolite da spavam u miru.“

Kada se njihov prijatelj vratio u baštu noseći hladnu vodu za piće, šestorica ljudi tiho su sedeli u senci drveta razmišljajući o radžinom savetu.

„U pravu je“, kazao je prvi slepac. „Da bismo saznali istinu moramo da spojimo sve delove. Hajde da razgovaramo o tome na putu do kuće.“

Prvi slepac je stavio ruku na rame dečaka koji će ih voditi do kuće. Drugi je stavio ruku na rame svog prijatelja i tako nadalje dok sva šestorica nisu bili spremni za zajednički polazak kući.

SUS, ČOVJEK PROMJENE

Gledajući filmove o Isusu, primijetila sam kako je često prikazan kao smiren čovjek koji dok hoda kao da klizi, gotovo lebdi, ide laganim korakom smiješeci se svima oko sebe. Iako ne sumnjam da je Isus bio čovjek pun ljubavi, mira i radosti, ovakvi prikazi Isusa mi djeluju više poput prikaza nekakvog gurua, nego našeg Isusa, čovječnog i jednostavnog.

Usudila bih se reći da je Isus bio takav, vjerojatno nikad ne bi bio ni ubijen.

Ono što Isusa čini drugačijim od raznih gurua i „učitelja” je što je Isus djelovao! Gdje god se pojavio, donosio je promjenu. Nije čekao da neko drugi krene u akciju, već je On pravio prvi korak. Nikad se nije kolebao da li da bude na strani čovjeka, pa makar zbog toga ugrozio i svoj ugled i život. Isus nije bio mlakonja, već je bio odvažan. Bio je spreman umrijeti za istinu. To se na kraju i dogodilo.

Pogledajmo što kaže Sveto Pismo: *„Jedne subote uđe Isus u sinagogu i počne učiti. Tu bijaše neki čovjek kome je usahla*

desna ruka. Književnici i farizeji držali Isusa na oku da li će u subotu liječiti, da bi ga imali za šta optužiti. A On je znao njihove misli i reče čovjeku s usahlom rukom: Digni se i stani ispred svih! Ovaj ustade i stade. A Isus im reče: Pitam vas: Šta je dopušteno činiti u subotu, činiti dobro ili činiti zlo? Spasiti život ili upropastiti? Zatim ih sve naokolo pogleda te reče onom čovjeku: Ispruži ruku! Ovaj učini tako, i ruka mu ozdravi. A oni se razbjesne te se međusobno počnu dogovarati što bi učinili s Isusom.“

(Lk 6,6-11)

Zar to nije bilo nerazumno od Isusa? Primijetite, Isus je znao da Ga posmatraju i čekaju priliku da Ga optuže. Zar ne bi bilo mudrije pozvati bolesnog čovjeka na stranu i reći mu: „Izliječiću te kada izađemo iz sinagoge, negdje gdje nema optužujućih očiju“, ili još bolje: „Dođi sutra u sinagogu. Izliječiću te sutra kako danas ne bih prekršio zakon!“

Isus je izgleda bio ili lud ili budala, jer samo budala ili luđak bi tako postupili?! Naravno da to nije istina. Zašto je onda ipak postupio tako i prekršio tradiciju svoga naro-

da? Zato jer je bio čovjek promjene. Suprostavljao se nepravednim društvenim strukturama ondašnjice, bez obzira na cijenu koju će zato platiti.

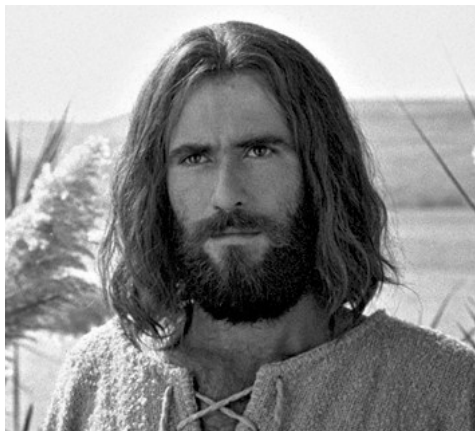
Nekad mi se čini kako mnogi od nas smatraju kako slijediti Isusa znači slijepo slijediti tradiciju društva i Njegovih nepravednih struktura. Čak nam ime Isus ponekad može donijeti napredak i korist pod uslovom da ga koristimo u dozvoljenom kontekstu! Ako tako mislimo, grdno se varamo i ne poznajemo Isusa. Kao što smo vidjeli, Isus nije tako činio.

Još jedan primjer: „*Bijaše blizu jevrejska Pasha, te Isus uziđe u Jerusolim. I nađe u hramu prodavače volova, ovaca i golubova i mijenjače novaca gdje tamo sjede. Napravi bič od užeta te ih sve istjera iz hrama, skupa s ovcama i volovima. Mjenjačima prosu novac i stolove isprevrta. A prodavačima golubova reče: Nosite to odavde! Ne pravite od kuće Oca moga prodavnicu! Njegovi se učenici sjetiše da stoji pisano: Revnost me za kuću tvoju izjeda!“*

(Jovan 2,13-22)

Oh, pa taj Isus nije normalan! Jeste li čuli što je učinio u

hramu prošli put? Možete li zamisliti kako je samo cijeli Jerusolim bruja o ovome događaju? Danas bi se Njegov postupak dijelio po fejsbuku brzinom svjetlosti.

Ma taj Isus možda uopšte i nije vjernik, jer koji vjernik bi sebi dozvolio tako nešt - da narušava red i mir u Božjem hramu! Narodna izreka kaže: *Za dobrim se konjem, prašina diže.* Za Isusom se svakako dizala!

Razmislite kada bi Isus danas došao, da li bi Ga revnost izjedala? Na kojim bi sve mjestima pronašao trgovce gdje im nije mjesto?

„Tada pristupiše k Isusu fariseji i književnici iz Jerusalisa te Ga zapitaše: Zašto tvoji učenici krše predaju starih? Ne peru ruku prije jela. On im odgovori: A zašto vi kršite Božju

zapovijest zbog svoje predaje? ... Ovaj me narod poštuje usnama, a srce mu je daleko od mene. Uzalud misli da me poštuje dok naučava kao moju nauku zapovijesti ljudske.“

Nakon svih ovih stihova mogli bismo zaključiti da je Isus zapravo bio revolucionar. Znači li to da Isus nije bio ponizan i poslušan, već buntovan? Ne, na mnogim drugim mjestima možemo da čitamo o Njegovoj poslušnosti i poniznosti. Ovdje je u pitanju nešto sasvim drugo, a to je da je Isus u srcu imao viši zakon, koji vrijedi iznad svih drugih zakona, i poništava svaki zakon koji se kosi s njim.

Taj zakon glasi: *„Ljubi Gospoda Boga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svim umom svojim, a svoga bližnjeg kao samoga sebe.“* Taj zakon potpisuje svaki od nas kada svoj život preda Isusu.

Ljubav je ono što razlikuje Isusa od revolucionara. Isusa ne pokreće mržnja i želja za osvetom, niti se te stvari zadržavaju u Njegovom srcu, već Ga pokreće ljubav. Krajnji cilj njegove borbe je donijeti ljudima bolji život, u slobodi. Zbog tog cilja smatra da je njegova dužnost poučiti ljude

ovom višem zakonu. Ako se ljudska pravila kose s ovim zakonom, treba ih potaknuti da ih usklade.

Da li je Isus možda bio anarhista - protiv bilo kakvih pravila? Nije. Isus kaže: „*Jao vama, književnici i fariseji, koji dajete desetinu od metvice, komorača i kima, dok zanemarujete najvažnije u Zakonu: pravednost, milosrđe i vjernost. Ovo je zadnje trebalo činiti, a prvo ne propustiti!*“

(Matej 23,23)

Isus je ovdje ponovno naglasio glavni zakon i usporedio ga sa religioznim zakonom davanja desetine. On ne govori da treba ukinuti takav zakon, već upozorava da je to pravilo niže od zakona ljubavi. Proizlazi iz tog zakona, a ne postoji samo po sebi.

Izgleda da su fariseji zamijenili mjesta u hijerarhiji pravila.

Zanimljivo je kako je Isus bio potpuno siguran da postupa ispravno. Nije se ni trenutka kolebao, niti se brinuo za ljudske obzire, već je znao što Mu valja činiti. Ovo je nama na dvostruku pouku. Prvo, kad se borimo protiv nepravednih struktura treba da imamo istu tu sigurnost u srcu. Drugo, kako bismo i mi mogli biti sigurni poput Isusa, moramo biti ukorijenjeni u ljubavi poput Njega. Tu nam je važno razlikovanje duhova. Moramo jako paziti koji nas duh potiče, duh ljubavi i mira, ili duh mržnje i osvete. Odnosno, ne zaboravimo najviši zakon za koji je Isus dao svoj život - zakon ljubavi.

Vedrana Čolić, Sarajevo

P PROROŠTVO ZA POSLJEDNJE DANE

Proroštvo za posljednje dane izrečeno 1968. godine od bake, stare hrišćanke iz Norveške, koja je tada imala 90 godina. Živjela je još 8 godina poslije tog proroštva. Njeno proroštvo je uokvireno i obješeno na zidu u kancelariji prezbiterija njene crkve, gdje i danas stoji.

Vidjela sam vrijeme prije nego što će se Isus vratiti, i prije nego što će izbiti treći svjetski rat. Vidjela sam događaje svojim fizičkim očima. Svijet sam vidjela u obliku globusa.

Vidjela sam u Evropi jednu zemlju za drugom, uključujući Skandinavsku zemlju i Norvešku. Vidjela sam neke scene prije nego što dođe velika katastrofa, takva kakvu svijet nikada ranije nije vidio. Toj nevolji su prethodila četiri talasa.

Prvi talas

Vidjela sam vrijeme prije Isusovog dolaska i prije nego će se dogoditi velika nesreća, političko opuštanje u Evropi kao što ga ranije nikada nije bilo.

Doći će do mira između velikih sila Istoka i Zapada, i to će biti dugogodišnji mir.

(Napomena: u to vrijeme se živjelo u velikom strahu od nuklearnog rata između SAD i Sovjetskog Saveza.)

U tom razdoblju mira koji dolazi u cijelu Evropu, mnoge će zemlje smanjiti svoje naoružanje, takođe i Norveška, tako da nećemo biti spremni kada izbije Treći svjetski rat. Ovaj rat će izbiti s neočekivane strane i nitko neće računati na njega.

Drugi talas

Među hrišćanima će sve više rasti mlakost i doći će do otpada od pravog, živog hrišćanstva. Hrišćani neće biti otvoreni za ozbiljno, opominjajuće, proročko propovijedanje prije ponovnog Isusovog dolaska. Oni neće kao ranije htjeti da slušaju poruke o grijehu, milosti, Zakonu, Evanđelju, pokajanju i obraćenju. Ove teme će zamijeniti neke druge. Ljudi će željeti slušati poruku kako im je dobro. Sve će se svoditi samo na uspjeh i na to da oni predstavljaju nešto. Sve će se vrtjeti oko materijalnih stvari i

blagoslova koje nam Isus nikada nije obećao na takav način.

Crkve, bogoslužjenja i molitveni susreti biće sve manje posjećeni, čak i kod slobodnih crkava. Sa druge strane će se izgrađivati skupi luksuzni objekti. Umjesto propovijedanja da uzmemo svoj krst i slijedimo Isusa, u crkvama će se nuditi zabava, umjetnost i kultura. To će se zbivati tamo gdje bi se trebala očekivati goruća obnova, posvećenje i priprema za ponovni Hristov dolazak. Sve će se ovo više i više širiti neposredno pred Isusov dolazak.

Treći talas

Doći će do moralnog otpada kojega stara Norveška nikada prije toga nije doživjela. Ljudi će živjeti u divljim brakovima. Velika nečistoća prije braka i nevjernost u braku postaće sasvim normalna stvar i pronalaziće se svi mogući načini kako da ih se opravda. To će se polako uvući čak i u hrišćanske krugove, i poslije određenog vremena će se tolerisati. Takođe i protivprirodni grijeh

(homoseksualnost) će se proširiti u velikoj mjeri.

Malo prije Hristovog dolaska, na TV-u bit će prošireno i strašno nasilje, tako da će ljudi učiti kako se mogu međusobno mučiti i ubijati. Kretanje našim ulicama biće sve nesigurnije. Ljudi će ono što gledaju pokušati praktikovati. Neće postojati samo jedan TV program (*u to vrijeme je u Norveškoj bio samo jedan TV program*), biće kao i na radiju, tako da ćemo moći birati kanale, a svi će biti puni nasilja. Ljudima će to biti zabavno. Takođe će se moći gledati i scene tjelesnog zajedništva u braku. Na televiziji će se pojaviti i intimni život.

Četvrti talas

Ljudi iz siromašnih zemalja će istovremeno navaliti u Europu. Biće ih tako puno da će ljudi negativno misliti o njima i jako će okrutno postupati s njima. Prema njima će se ponašati kao prema Jevrejima prije Drugog svjetskog rata. Tada će mjera grijeha dostići svoj vrhunac. Isus će tada iznenada ponovo doći i izbiće Treći svjetski rat. Biće to kratak rat. Sve što sam ranije vidjela kao rat je čista

dječja igra u usporedbi sa onim što će doći. (*Ova žena je doživjela dva svjetska rata.*) Završiće se sa nuklearnim bombama. Vazduh će biti toliko zagađen da se neće moći disati. Biće zahvaćeno više kontinenta i mnoge zemlje: Amerika, Japan i Australija. Stradaće bogate zemlje i Evropa. Voda će biti zagađena i polja se neće moći više obrađivati. Posljedice toga biće da će samo ostatak stanovnika ostati u životu. Jedna grupa ljudi će pokušati da bježi u siromašne zemlje, ali ljudi iz siromašnih zemalja će prema njima postupati isto tako okrutno, kao što su sami prethodno doživjeli u bogatim zemljama.

Radosna sam da to sve neću lično doživjeti, ali kako se to vrijeme primiće ti moraš ljude upozoravati ovim proroštvom. Oni koji nose Isusa kao Spasitelja u sebi i čiji su grijesi oprošteni, biće na sigurnom.

Proroštvo je zapisao danski evangelizator Emanuel Minos koji je kao svjedok i danas živ. Ima 78 godina.

Priložio Drago Simeunović, Ulm

PENTAKOSTALCI

Starozavjetni prorok Joil je nekoliko stotina godina prije uskrsnuća Isusa Hrista najavio silazak Svetoga Duha na Hristove učenike (Joil 3:1-2). Pedeseti dan po Hristovom uskrsnuću to se i dogodilo, a izvještaj o tome zapisao je Luka u Djelima apostolskim.

„Kada napokon dođe Pedeseti dan, svi bijahu skupljeni na istom mjestu. Tad iznenada dođe neka huka s neba, kao kada duva silan vjetar, pa ispuni svu kuću u kojoj su boravili. Ukazaše im se jezici kao od plamena i razdijeliše se te na svakog od njih siđe po jedan. Svi se oni napuniše Svetoga Duha te počеше govoriti tuđim jezicima, kako ih

je već Duh nadahnjivao da govore.” (Djela apostolska 2:1-4)

Toga dana je rođena Crkva. Apostol Petar, nakon silaska Duha Svetoga na njega i druge učenike, neustrašivo je propovijedao o spasenju u Isusu Hristu. Kada su stanovnici i mnogobrojni posjetoci Jerusalima to čuli, „*duboko se u srcu potre-soše te rekoše Petru i ostalim apostolima: 'Braćo, što da čini-mo?' 'Obratite se - reče im Petar. - Neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Hrista za oprostjenje grije-ha; tako ćete primiti dar - Duha Svetoga. Vama je naime ovaj dar namijenjen, vašoj djeci i svima koji su daleko, koliko god ih po-zove k sebi Gospodin, naš Bog.'*

Još ih je mnogim drugim riječima zaklinjao i opominjao govoreći: 'Spasite se od ovoga pokvarenog naraštaja!' Oni, dakle, prihvatili su njegovu riječ i krstili se. Tako se onoga dana pridruži Crkvi oko tri tisuće duša. Oni su bili postojani u apostolskoj nauci, zajedničkom životu, lomljenju hljeba i u molitvama."

(Djela apostolska 2:37-42)

U ovim odjeljcima Biblije su zapisani počeci pentakostalnog pokreta. Tokom vijekova, žar pentakostalnog pokreta je polako slabio. Ponekada je pentakostalni pokret bio blizu potpunog gašenja, ali bi onda iznova bio rasplamsan, da bi krajem 19. vijeka bio ponovo razbuktan u plamen, koji je u 20. vijeku zahvatio sve kontinente i postao najveći hrišćanski pokret.

Niko zapravo ne zna koliko točno ima pentakostalaca u svijetu. *World Christian Encyclopedia* Davida Baretta sadrži podatak da u svijetu ima više od 463 miliona (podaci za 1995. godinu) pentakostalnih i harizmatičkih hrišćana. Tri najveće lokalne protestantske crkve na svijetu jesu pentekostalne, uključujući *Full Gospel Central*

Church iz Seula u Koreji, koja broji više od 650.000 posjetilaca sedmično, oko 600.000 članova i više od 50.000 molitvenih grupa.

Djelovanje Svetoga Duha je počekom ovog vijeka zahvatilo prvo tradicionalne protestantske crkve. Međutim, duhovna obnova i probuđenje proširilo se i na jedan dio Rimokatoličke crkve, a djelomično i na Pravoslavne crkve. Tako u raznim pentakostalnim denominacijama protestantske baštine na svijetu ima oko 250 miliona hrišćana. Procjenjuje se da je blizu 200 miliona hrišćana koji su pripadnici Rimokatoličke crkve, takođe uključeno u pentakostalni i harizmatički pokret. Iako vjernici Rimokatoličke crkve sebe nazivaju katoličkim harizmatičcima, (kako bi se razlikovali od drugih pentakostalnih pokreta protestantske baštine), ipak imaju zajednički naglasak na snažnom ličnom duhovnom iskustvu, te na praktičnom djelovanju Duha Svetoga u svakodnevnom životu vjernika. To su jasni i prepoznatljivi temelji pentakostalnog pokreta u savremenom svijetu.

Pentakostalni pokret je u većoj ili manjoj mjeri zahvatio tra-

dicionalne protestantske crkve: Anglikansku, Luteransku, Prezbiterijansku, Metodističku i Baptističku. Stoga je danas pentakostalni pokret najbrojnija hrišćanska skupina u svijetu odmah iza Rimokatoličke crkve. Pentakostalni pokret i dalje brzo raste u svim dijelovima svijeta, posebno u Latinskoj Americi, Aziji, Africi i Evropi.

Nakon reformacije, koja je otkrila veliku vrijednost Biblije u svakodnevnom životu hrišćana, pentakostalni pokret je oživio u hrišćanskom svijetu zanimanje za zaboravljenu istinu o ulozi Duha Svetoga u Crkvi. Prema izvještaju u Djelima apostolskim, na dan Pedesetnice Duh Sveti je sišao na apostole, koji kršteni (*ispunjeni*) Duhom Svetim i koji su tada počeli da govore tuđim jezicima. Nakon krštenja (*ispunjenja*) Svetim Duhom, apostoli su neustrašivo propovijedali Evanđelje i govorili o „veličanstvenim Božjim djelima” (Djela apostolska 2:1-47). Mnoštvo je naroda, oko tri hiljade duša, prihvatilo vjeru u Hrista i krstilo se. Tako je na dan izlivanja Duha Svetoga rođena Crkva.

Pentakostanci vjeruju da to iskustvo rane Crkve živi i da-

nas, te da je sastavni dio života. Događaj izlivanja, odnosno silaska Duha Svetoga u živote vjernika, Biblija naziva krštenje u Duhu Svetom. Prate ga spoljašnji i vidljivi znaci kao što su govor u tuđim jezicima, poticaj da se slavi Gospod, proroštva...

Vjernici koji su ispunjeni velikom radošću i veseljem imaju snagu i želju da svjedoče o Isusu Hristu. Pokazuju veliku snagu u molitvama, uživaju u pobožnosti i u čitanju Biblije, a tokom duhovnog rasta manifestuju se svetopisamski darovi Duha Svetoga. Rimokatolički teolog dr. Juraj Kolarić za pentekostalce i katoličke harizmate kaže:

„Pentakostanci su ljudi molitve i razmatranja. Oni su ljubitelji Biblije, koju rado čitaju. Vjera im je duboka. Prožeti su duhom međusobne ljubavi i solidarnosti. U našem materijaliziranom svijetu oni su dokaz da još uvijek postoje duhovne vrednote, kojima se čovjek može radovati...”

„Kod pentakostalaca zadivljuje činjenica da se među njima zbivaju prava vjerska obraćenja. Doživjevši duhovni preporod, oni mijenjaju svoj dotadašnji način života i posve se posvećuju Bogu.

Bibliju cijene iznad svega. Čitaju je posvuda i marljivo je proučavaju. Za njih je ona izvor radosti i nadahnuća. Imaju duboku vjeru i gotovo djetinje neograničeno povjerenje u Duha Svetoga.” (J. Kolarić, Hrišćani na drugi način, Veritas, Zagreb, 1976, str. 124)

Pentakostalni pokret je postao globalan i teži ka prvobitnoj svetosti Crkve i ulozi Duha Svetoga u njoj. Pentakostalci prihvataju sve biblijske hrišćanske istine, a svojim naglašavanjem djelovanja i uloge Duha Svetoga u svakodnevnom životu vjernika doprinose duhovnoj obnovi i probuđenju hrišćana koji su zapostavili i zaboravili istinu o sili Duha Svetoga. U središtu pentakostalnog naučavanja nalazi se Isus Hrist. Temelji vjerovanja jesu istine zapisane u Svetom Pismu Starog i Novog zavjeta, te u ispovijedaju Apostolskog vjerovanja koje je zajedničko Rimokatoličkoj, Pravoslavnoj i protestantskim crkvama.

Pentakostalni se pokret prvobitno počeo širiti Amerikom i Kanadom, a potom je vrlo brzo prerastao u svjetski pokret. U Evropi se prvo pojavio u skandinavskim zemljama, u Norveškoj, a zatim u Švedskoj, Finskoj i Danskoj, a nakon toga u Engleskoj i Irskoj. Ubrzo se proširio širom Evrope, Latinske Amerike, Azije i Afrike. Krajem dvadestog vijeka, pentakostalni pokret je u velikoj mjeri zahvatio Rusiju i zemlje bivšeg Sovjetskog Saveza, te Rumuniju, Bugarsku i Albaniju.

U posljednje vrijeme smo svjedoci značajnih promjena u zemljama Afrike i Latinske Amerike, koje su imale rimokatoličku tradiciju. Tamo je harizmatički pokret snažno rastao, te su one dobile sve izraženiji pentakostalni, odnosno, evanđeoski demografski profil.

RAŠIRENA ZABLUDA

Živimo na pragu velike promjene – zadnje godine, dani i sati prije Gospodinovog drugog dolaska. Mnogi su od vas svjesni toga. Premda je Isus rekao da nećemo znati ni dan ni sat, ipak nam je obećao da ćemo prepoznati vreme – a to je ovo naše vreme! Nikada se prije nije ispunjenje proročkog događalo istodobno u crkvi, Izraelu i prirodi.

Isus nas uvjerava da „ovaj naraštaj neće proći dok se sve to ne zbude“ (Matej 24:34). Ovi će događaji kulminirati dolaskom Sina Čovječjeg na oblacima nebeskim kako bi sakupio svoje

izabranike sa svih strana svijeta (Matej 24:30-31).

Naše se vrijeme spominje kroz cijelo Pismo. Sasvim je vjerojatno da je to najuzbudljivije i najstrašnije vrijeme ljudske istorije. Uzbudljivo, jer smo tu da svjedočimo najvećem otkrivenju Božje slave, većem negoli je ijedan naraštaj do sada iskusio. Vrijeme praćeno žetvom duša takvih razmjera kakve je nemoguće zamisliti.

Biće to vrijeme velike slave i radosti. No u isti mah, biće to vrijeme suda i strave, jer nam je apostol Pavle izričito rekao: „Ali ovo znaj: u posljednje će doba

nastati teška vremena.“ (2. Tim. 3:1)

Teška vremena će biti još teža zbog duhovne tame uslijed raširene zablude. Ovo se upozorenje proteže, ponovo i ponovo, kroz cijeli Novi zavjet. Svaka poslanica odzvanja porukom upućenoj crkvi prvog vijeka kao hitno upozorenje koje se odnosi na njihovo vrijeme, ali isto tako i poruka budućem naraštaju, naraštaju posljednjih vremena.

To ne vrijedi samo za poslanice. Isus je, isto tako, u evanđeljima upozoravao na zabludu. Jednom je u Mateju 24 četiri puta upozorio da se čuvamo zablude! Kada su Ga učenici pitali o znakovima koji će prethoditi Njegovu drugom dolasku, Isus im je prije odgovora na pitanje, rekao: „Pazite da vas ko ne zavede“ (Matej 24:4).

Nije teško zapaziti osjećaj hitnosti u Njegovim riječima. Njegov ton je ozbiljan i svečan. Isus želi da se Njegove riječi urežu u srca Njegovih učenika. Mudri ćemo biti ako i mi shvatimo ozbiljno i ne zanemarimo Njegovu upozorenje.

Bog upozorava svoju djecu: „Slušaj narode moj i Ja ću te opomenuti: o da me poslušáš,

Izraele!“ (Psalam 81:9). On raspravlja sa njima: „Upozoravam vas, ali me vi ne slušate!“

Od Božjih upozorenja imamo koristi samo onda kada ih pažljivo slušamo i poslušamo. Roditelji znaju da postoje dani kad ih njihova djeca čuju, ali ne poslušaju ono što im oni govore. Kada se djeca suoče sa time, obično kažu: „Nisam razumio šta si mislio/mislila?“ Često je razlog to što ono što im govorimo nisu smatrali dovoljno važnim da bi postavili pitanja ili pokušali razumjeti kako se to na njih odnosi. Kad nastupi posljedica, onda odjednom sve postane jasno.

Baš poput roditelja i djece, bilo bi ludo od nas misliti da Božja upozorenja možemo primati nemarno i ne trpjeti posljedice. Solomon je to shvatio u svojim poznim godinama: „Bolji je mladić siromašan a mudar, nego kralj star a lud, koji ne zna za savjet“ (Propovjednik 4:13).

Solomon je kao mladić tražio Božju mudrost te je uživao u blagoslovima i mudrom Božjem savjetu određeno vrijeme. Zbog toga je kraljevstvo napredovalo, a on je živio dug i ispunjen život. No kako je vrijeme prolazilo, on se okretao od one izvor-

ne mudrosti koju je primio u mladosti. Zabluda se vrlo brzo uvukla u njegov život. Premda je posjedovao ogromno znanje i mudrost, nije bio poslušan mudrosti. Bez poslušnosti ili podređenosti istini, zabluda je skrenula stope ovog brilijantnog kralja sa uskog puta pravednosti, na širok put propasti. Kako je njegovo srce tamnjelo, Solomon se okretao idolopoklonstvu. Sva njegova inteligencija nije mogla da ga sačuva od zablude. Stoga je znanje bez

prave poslušnosti jednako razorno koliko i ludost.

Upozoreni smo: „Dakle, ko misli da stoji, neka pazi da ne padne!“ (1. Kor. 10:12). Poslušati nešto znači tome pridati posebnu pažnju, razmišljati o tome, te stalno misliti na to. Suprotno od toga je nemar. Ukoliko naša srca ne vodi Božja riječ, otvaramo se za uništenje. U Pričama Solomonovim 28:26 piše: „Bezuman je ko se uzda u svoje srce, a spasava se ko živi mudro.“ Ne možemo vjerovati svojim srcima jer nam Riječ kaže da su ona podmuklija od svega drugog (Jeremija 17:9).

Da bismo hodali u mudrosti, moramo se pridržavati kompletne Božje riječi, a ne samo nekih dijelova. To uključuje i upozorenja. Priče Solomonove 12:15 potvrđuju da „*mudar čovjek sluša savjete*“.

John Bevere

Bez molitve, naš duhovni
život gladuje, trpi žedan
i umire.

Jovan Zlatousti

MISLI ČARLI ČAPLINA

- Sila nam je potrebna samo kad želimo učiniti nešto loše. Inače je ljubav dovoljna da se učini sve ostalo.

- Ogledalo je moj najbolji prijatelj, jer kada ja plačem, ono se nikada ne smije.

- Mnogi ljudi se okreću televiziji, ne u nadi da će se zabaviti, već iz očajanja što im je sve drugo u životu propalo.

- Moja bol može biti razlog za nečiji smijeh, ali moj smijeh nikada ne smije da bude uzrok nečije boli.

- Kada sam zaista počeo voljeti sebe, shvatio sam koliko može biti uvredljivo kada pokušavam da natjeram nekoga da radi ono što ja hoću. Radio sam to nekada čak iako sam znao da trenutak nije bio pravi i da ta osoba nije bila spremna za to, pa čak i onda kada sam ta osoba bio ja. Danas to zovem poštovanje.

- Kada sam zaista počeo voljeti sebe, prestao sam žuditi za nekim drugačijim životom i mogao sam vidjeti da je sve što me je okruživalo ustvari bilo poziv da rastem i da se razvijam. Danas, ja to zovem zrelost.

- Kada sam zaista počeo voljeti sebe oslobodio sam se svega što nije bilo zdravo za mene: hrane, ljudi, stvari, situacija i svega ostalog što me je vuklo ka dnu, a dalje od mene samoga. U početku sam to zvao „zdravi egoizam“, ali danas znam da je to ljubav prema samome sebi.

- Kada sam zaista počeo voljeti sebe, prestao sam samom sebi

krasti svoje vrijeme, i prestao sam praviti grandiozne projekte za budućnost. Danas radim samo ono što mi donosi radost i sreću. Radim stvari koje volim i koje vesele moje srce. Činim to na svoj vlastiti način i u svom vlastitom ritmu. Danas znam da se to zove jednostavnost.

- Nema potrebe da se plašimo svađa, suočavanja niti bilo kakvih problema, jer i zvijezde se ponekad sudare, pa i iz tog sudara nastane neki novi svijet. Danas znam da se to zove život.

- Kada sam zaista počeo voljeti sebe, spoznao sam da me moj um može poremetiti i da se od nekih svojih misli mogu razboljeti. Čim sam počeo da koristim

svoje srce, moj um je dobio dragocjenog saveznika. Danas ovu vezu zovem mudrost srca.

- Kada sam zaista počeo voljeti sebe prestao sam željeti da sam uvijek u pravu, pa sam tako manje griješio. Danas sam shvatio da se to zove skromnost.

Podijelite

Robert Rich je ispričao zanimljiv događaj iz svog porodičnog života:

Na našim putovanjima sa djecom ponekad stanemo da kupimo voće, slatkiše ili žvake. Obično bacim vrećicu na zadnje sjedište i kažem djeci: „Evo, podijelite!”

Jednog dana smo supruga imali žučljivu raspravu. Iza toga nastala je neugodna tišina. I djeca su utihnula; više nije bilo razgovora. Odjednom se Karen, naša sedmogodišnja kćerka, nagnula prema mojoj supruzi i poljubila je u obraz.

Rekla je: „Evo, podijeli sa tatom.”

Contemporary Illustrations

POKAJANJE

„Dobru vest koju neki odbaciše i u veri brodolom doživeše.“

1. Timoteju 1:19

Lađa koja je razbijena ne može da plovi. Da li hrišćanin može da nastavi sa svojom službom Bogu, zavisi od toga da li mu na savesti leži neki jasan prekršaj. Priznanje Bogu uklo- niće taj prekršaj, ali sve dok bude primao satanske optužbe, savest će mu za to još uvek zapinjati.

Boga ne može uspešno da služi sve dotle dok mu savest ponovo ne bude mirna.

Kako samo grešimo verujući više đavolskim optužbama nego li skupocenoj krvi! Kad počinimo greh, obeščašćujemo Boga, ali kada zatim propustimo da se pouzdamo u Hristovu smrt za svoje grehe, još više Ga obeščašćujemo. Sramno je počiniti greh, ali je još sramnije tražiti mir na nekom drugom mestu. Ako smo zgrehili i u vezi toga ne odlazimo Bogu, onda i zaslužujemo optužbu. No, ako smo priznali svoj greh, šta bi onda još moglo da se kaže protiv nas?

Izvor: *Mana*

BOG NIJE TIH

„Gde sam pogrešila?“ - upitala me je Rita jednog dana. Pogled joj je bio pun iščekivanja: „Kako meni Bog nikada ne progovara?“

Rita se obratila pre godinu dana ali ona nikada nije „čuła“ Njegov glas. Pitala sam je: „Pa šta želiš da čuješ?“ Tek tada sam razumela šta ustvari želi da čuje i šta je muči.

„Želim da čujem Njegov glas, Njegovu grmljavinu, bum! Ne znam baš ni sama. Kaži mi šta treba da očekujem!“ Pi tome je dizala svoje ruke u nervozi.

Ispalo je na kraju da je sve ovo vreme kako je Rita rasla duhovno, stalno očekivala da će Bog da joj progovori tako da će ona jasno i glasno da Ga čuje. Stalno je očekivala da će čuti Njegov glas ili da će videti plameni grm, jaku svetlost i da će se iz njega čuti jasan i glasan Božiji glas. Sve to vreme ona je stalno slušala i nadala se, ali nije čula ništa.

Nakon toga sam morala da porazgovaram sa Ritom i da joj objasnim nekoliko stvari. Rekla sam joj da nam Bog govori, ali najčešće ne na taj način na koji

je ona očekivala, već kroz svoju Reč, kroz neke okolnosti koje je dovedu do pravog cilja, i možda kroz neki dobar savet koji je dobila od druge osobe. Nakon nekog vremena i sama se setila takvih stvari koje su joj se ranije dešavale, tako da je ipak morala da prizna da joj je Bog već govorio na određen način. Problem je bio samo u tome što ona nikada nije shvatala da je to ustvari bio baš On, naš Bog.

Kao i Rita, mnogi od nas pričamo sa Bogom i voleli bismo da i nama govori, ali često nam se čini da On to ipak nije uradio. Nismo sigurni nekada da li nas je čuo, niti znamo kako će nam On pomoći, ali u tome nam pomaže naša vera. Ima više od 40 godina kako sam ja predala svoj život Isusu.

Imala sam iskustva kada sam zasigurno znala da je tu bio u-mešan lično Bog, ali nijedno od tih iskustava nije bilo u obliku vatrene grma, grmljavine, snažnog glasa od kojeg se sve zatrese. To je bio samo mali glas, skoro nečujan, koji bi mi u određenim trenucima donosio neverovatan mir, ponekada prekora, ali sa puno ljubavi. Te reči su nekada skroz menjale moje puteve i vodile me u pot-

puno drugom pravcu. Te reči su bile zapisane u Bibliji. Za njih bih nekada pomislila da su pisane upravo za mene, za moj problem. Neke reči mi nisu dale mira sve dok ih nisam sprovela do kraja.

Bog nam govori na razne načine kroz Svetog Duha i kroz naš odnos sa Njim, kroz Njegovu reč, kroz molitvu (možda je to nešto što ti leži na srcu baš određenog trenutka), kroz neke okolnosti u tvom životu, kroz crkvu (možda je to neki savet koji si dobio od neke osobe koja ide sa tobom u tvoju crkvu)?!

Iz svog iskustva mogu da kažem da mi je Bog najviše govorio, i da je to bilo najjasnije, onda kada sam Mu bila najposlušnija, kada mi je trebala Njegova uteha u najtežim trenucima.

Bog nam govori kroz svoju Reč

Bog nam često govori kroz svoju Reč, oživljava svoje reči samo za naše oči. U 2. Timotejevoj 3.16 piše sledeće: „Sve Pismo je od Boga nadahnuto i korisno za poučavanje, za prekorevanje, za popravljavanje, za odgajanje u pravednosti.“ Njegova Reč je

sve to da bismo na jednom mestu imali sve što nam treba za intimnu komunikaciju sa Bogom. Kroz Njegovo nežno učenje, popravljavanje, ispravljanje, mi možemo da čujemo šta nam je potrebni za treniranje naših srca i duša. Kada čitamo Božiju Reč mi ste tada prosvećeni, kažnjeni ili ispravljeni. Bog nam stalno govori.

Biblija nam kaže da je Božija reč stalno „živa i aktivna“. Oštrija je od bilo kojeg dvoseklog mača, nema gde ne može prodrati. Kadra je da deli dušu i duh, prosuđuje misli i namere srca (Jevrejima 4.12). Kada imamo utisak da nam je srce probodeno i da Bog baš nama govori, to je zbog toga što On želi da u tom momentu dotakne naše srce svojom Rečju. Bog nam govori na različite načine i drugačijim tonom u različitim vremenima. Možda nam nekada ponavlja istu stvar ali drugačijim tonom, jer želi da zadobije naše srce, da bismo se mi zaljubili u Njega još više nego pre.

Bog govori kroz svoje svedoke

Božiji Duh stanuje u nama kada imamo pravi odnos sa Njim. Tako nam Bog može govoriti kroz

neke mudrog savetnika ili možda nekog drugog vernika. Naravno, tada moramo da budemo i malo obazrivi. Kada imamo osećaj da nam Bog govori kroz drugu osobu, bilo bi dobro da se zapitamo da li se taj savet ili predlog slaže sa Božijom rečju? Da li je to nešto što će nam doneti mir i isceljenje? Da je to u prirodi Božijoj? Da li se to može potkrijepiti Biblijom?

Mogu da se setim mnogo ljudi koje mi je Bog poslao da mi pomognu da prođem kroz neke situacije u svome životu. Dok sam studirala, moja rođaka mi je dala savet - blagovremene reči - i to na nežan način koji me je naterao da se zapitam kako ja to prilazim drugim ljudima. Tada mi je Bog poslao i mog omladinskog vođu koji me je s vremena na vreme upozoravao da bi bilo dobro da malo pazim na svoj karakter, jer bi mi on kasnije mogao prouzrokovati dosta problema u mom kasnije životu.

Nekada nam Bog šalje ljude koji su tu da nas isprave, uvere u nešto (ako ne radimo dobro), da nas ohrabre ili da nas usmere. Kada On to radi, a mi poslušamo u svome srcu, osetićemo

određeni osećaj mira u vezi sa onim što nam je rekao. To će se desiti čak i onda kada nam se te reči isprva ne dopadnu.

Bog nam govori kroz svet koji je On stvorio

U Psalmu 19.2-3 piše: „Nebesa slavu Božju objavljuju, dela ruku Njegovih nebeski prostor glasi. Dan ih danom javlja, noć noći kazuje.“ Ovaj psalam nam govori da nam Bog sve otkriva, pa čak i kroz svoje stvaranje. Ponekad nam pokaže kako je On sve predivno stvorio, ponekad koliko je veliki, a ponekad koliko nas voli.

Bog nam govori i kroz šapate koji se nalaze u našem srcu

Ponekad imamo osećaj u svome srcu da treba odmah nešto da uradimo, a ne možemo da objasnimo zbog čega imamo takav osećaj. Kroz molitvu i pronicljivost, mi možemo odgonetnuti šta nam to Bog šapuće i stavlja na srce.

Ponekad nam Bog govori na taj način kroz molitvu, jer želi da nas blago prodrma, ili da nas malo pogura da se više molimo za nešto, za šta se inače ne bi-

smo molili. Bog nas često usmerava ka molitvi ili nam govori kroz molitvu. Šapuće nam reči koje nas vode i daje nam da budemo oštroumni, daje nam potrebno ohrabrenje.

Ponekada mi taj tihi glasić nazivamo „unutrašnji glas ili šesto čulo“. Zapravo to je glas Onoga koji nam stalno govori i nešto poručuje. Ja ga obično zovem „moj voljeni glas iznutra“, jer mi On šapuće brojna ohrabrenja. On mi govori da pomognem nekome ko je u potrebi, da iskazujem ljubav svima iako mi neki uopšte nisu tako dragi. On mi kaže koje reči mogu u trenu da izleče nečije srce. Ponekad mi kaže i da se udaljim od nečega. Hvala Mu od sveg srca jer nam stalno govori.

Ne postoji neka super formula koja će ti omogućiti da čuješ Boga. On nam govori na Njegov način i u Njegovo vreme. Ako smo navikli da nam Bog stalno nešto šapuće i onda se odjednom desi da On začuti duže vreme, nemojte odmah pomisliti da ste nešto zabrljali ili da vas ne sluša. Bog uvek sluša i vodi, jer nas puno voli.

Cindy McMenamin

P UT MUŠKARCA PREMA ŽENI

Mnogo se piše i zna o ljubavi, ali ipak i dalje ostaje tajna kako ona da se ona ostvari u našim životima; kako da se nađe srodna duša i da se desi susret muškarca i žene. Mudri car Solomonje od Boga bio nagrađen mudročću. On je znao odgovore na mnoga pitanja, ali je priznao svome narodu da četiri stvari ipak ne razumije: „Put zmije po kamenu, put broda po moru, put orla na nebu i put muškarca prema ženi.“

Postoje znaci te nevidjive putanje po kamenu, moru i nebu.

Oni često izmiču i najpažljivijim posmatračima. Neki putevi promisli, slobode i slučaja izmiču našem oku i razumu, ali ne i čistom srcu koje ih može naslutiti i osjetiti. Tajnim stazama ljubavi mnogi pokušavaju da hodaju, ali samo neki nalaze srodnu dušu, a mnogi nikada... Zasto? Teško je to reći. Znam samo da dva su velika neprijatelja ljubavi na tom putu: strah i laž.

Strah pomućuje razum i zaslepljuje tragaoca, a laž ga gura u ništavilo i bezličnost. Tako

se u sveopštem vakumu i tami ovoga svijeta, dvije duše zbog laži ili straha ne mogu osjetiti i spaziti očima srca. Mimoilaze se, jer su navukli koprenu pohlepe i strasti, koja ih saobražava sa ovim svijetom. Oni zauvijek ostaju sakriveni i izgubljeni u šumama istih silueta.

Duše koje tragaju, zbog straha i laži, lutaju, posrću, gube se i nestaju. Ostaju same. Samo se heroji mogu vidjeti u sveopštoj tami. Oni mogu osjetiti na veliku daljinu sklonište i ognjište one druge duše. Taj plamen grije kao one logorske vatre nomada koji čekaju zoru da bi krenuli dalje, svijetle kao baklje velike noćne hajke za otetom ždrebicom... da bi osvijetlili staze u noći...

Taj put je kao neka gravitaciona sila duše, one zvjezdane niti koje drže kosmos na okupu. To je onaj zov bezdna što drugi bezdan doziva. Ona čista glad i neutaživa žeđ koja se samo jednim može utoliti, i za time traga do očajja i nazad.

Sve u ljubavi je spolja nemoguće, neukrotivo i neosvojivo, ali ne za onoga koji je spreman platitu cijenu, podnijeti sramotu, pokazati sve svoje rane i

živjeti za nju, pa i umrijeti. Ove staze se otkrivaju samo korak po korak, i to hrabrim ratnicima svjetla, koji se bore odvažno i hrabro u duhu i istini. Njihovo srce je kao buktinja, usne slatke kao med, pogled bistar kao planinski potok, a jezik oštar kao dvosjekli mač. Onima koji smiju pogledati neprijatelju u lice, nasmiju se strahu u sebi i obmani oko sebe. Njima se dižu magle i otvaraju putevi u šumi stranputica, jer samo pred znancem ili žestokim osvajačem dižu se kapije i padaju zidine. Oni koji žele da budu neko drugi i koji sakrivaju svoje pravo lice, oni zauvijek ostaju stranci. Oni nesigurni i slabi sa mačem u koricama, ostaju izvan zidina nepovjerenja i ravnodušnosti.

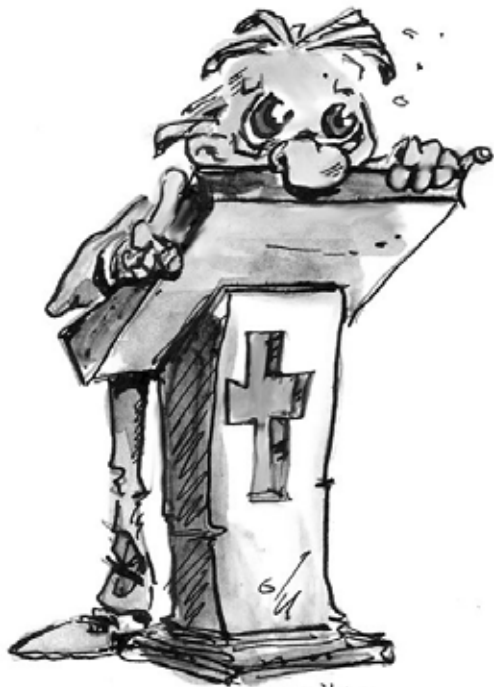

Lav Lajović, Podgorica

8

NAČINA ZA OHRABRENJE TVOG PASTORA

Pastori su ponekad najusamljenije osobe u crkvi. Često su njihovi radni sati dugi, plata minimalna, a kritika s kojom se susreću poprilična i stalna. Osjećaji razočarenja, obeshrabrenja i poraza mogu mučiti i najbolje među njima. Pavlov savjet iz Poslanice Galatima 5:13, „da služimo jedni drugima u ljubavi“ trebao bi nas ohrabriti da ne zaboravimo ni naše pastire. Ovdje je osam načina kako bismo mogli učiniti njihove živote boljima.

Smanjite kritiku

Prezbiterijanski sveštenik Fred Rodžers, voditelj televizijske emisije „Komšiluk gospodina Rodžersa“, ispričao je priču o tome kako je kao student Teološkog sjemeništa nedjeljom pohađao različite crkve da bi čuo različite sveštenike. Jedne nedelje je čuo kako je rekao „*najjadniju propovijed u cijelom svom životu*“. Ali, kada se okrenuo prijateljici pored sebe, ugledao ju je u suzama.

„*To je baš ono što sam trebala čuti*“, rekla je Rodžersu.

Tada sam shvatio da je prostor između toga šta neko radi onako kako najbolje umije i onoga ko je u potrebi, sveto tlo. Duh Sveti je transformisao slabu propovijed zbog moje prijateljice – a kako je na kraju ispalo - i zbog mene.

Za razliku od radnika čiji rad se ocjenjuje jedanput ili dvaput godišnje, pastori su izloženi

kritici svake sedmice nakon službe. Nije neuobičajeno čuti ljude kako govore „muzika je bila veoma loša“, „izbor pjesama nije bio dobar“ ili „služba je bila dosadna“. Trebali bismo zapamtiti da i najduhovnije vođe ulažu mnogo truda i rada da bi svake sedmice učinili slavljenje i službu jedinstvenim i posebnim.

Redovno se molite

Molite se da Bog obaspe vašeg pastora obiljem ljubavi, nade, radosti, vjere, mira, snage, mudrosti i hrabrosti. Molite za zrelost svojih duhovnih vođa i njihov rast u vjeri. Imajte na umu ovo zrnce mudrosti njemačkog pisca Goethea: „Ako se ophodiš prema osobi onako kakva jeste, ona će ostati takva. Ali, ako se ophodiš prema njoj onako kakva bi mogla biti, tada će postati ono što može i što bi trebala biti.“

Izrazite zahvalnost napismeno

Izgovorena pohvala je uvijek dobro došla, ali pismena pohvala se može iznova i iznova čitati godinama. Tako, kada sle-

deći put čujete od pastora nešto što vam se sviđa, zahvalite mu se pisanom porukom.

Iskoristite svoje vještine za blagoslov

Jeste li vješti s kompjuterom? Pomozite pastoru da savlada nove vještine na kompjuteru. Jeste li mehaničar? Ponudite svoje usluge besplatno, ili uz smanjenu naknadu. Jedan pastor kog poznajem se sjeća: „Bio sam pastor u svojoj prvoj crkvi, malo zajednici sa ograničenim prihodima. Dok sam tamo služio, počeo sam imati probleme sa zubima, a nisam mogao da priuštim liječenje. Kakva je to bila radost kad mi je jedan stomatolog u crkvi ponudio besplatno svoje usluge! Liječenje je zahtijevalo desetak odlazaka njemu, i on me liječio pažljivo i sa radošću. Pomislio sam na tog doktora mnogo puta i njegova ljubaznost sve do danas nastavlja blagosiljati moj život.“

Ućutkajte ogovaranja

Ako čujete negativne komentare, odogovorite na njih pozitivnim. Ako se širi neka netačna informacija, ispravite je tač-

nom. Ako ljudi ogovaraju, jednostavno otidite. Zapamtite da Biblija jasno osuđuje ogovaranje i neoprezan govor. Jakovljeva poslanica 1:26 kaže: „*Umišlja li ko da je pobožan, a ne obuzdava svoj jezik, sam sebe vara jer je njegova pobožnost nevrijedna.*“

Psalam 34:14 govori: „*Jezik svoj od zla suspreži i usne od riječi prijevernih!*“

Ako vidite neku potrebu, ponudite pomoć

Neki ljudi razljute svoje duhovne vođe govoreći: „*Trebali biste...*“ Takav pristup je rijetko dobrodošao i gotovo uvijek je kontraproduktivan. Ako vidite potrebu, pristupite svom vođi i kažite da biste voljeli pomoći. Ako prepoznate neko područje koje bi se moglo poboljšati, preuzmite odgovornost za to i ponudite pomoć.

Budite aktivni u svojoj crkvi, uključite se u predavanja, vodite radionice, pjevajte u horu, nahranite gladne. Pitajte svoga pastora gdje i kako možete upotrijebiti svoje darove.

Usvajajte i primijenjajte duhovne darove

Ništa ne oduševljava pastora više nego to kada ljudi usvajaju propovijedi i učenja. Zamislite iznenađenje i zadovoljstvo jednog pastora u Virdžiniji Biču, kada je pozdravio novu ženu u crkvi i saznao da je ona tu došla zbog ljubaznosti člana crkve koji je bio njen komšija.

„*Odnedavno sam rastavljena, samohrana sam majka i nova sam u ovom mjestu*“, rekla je pastoru. „*Da bih skupila za stanarinu i izdržavanje svoje troje djece, radim dva posla. To mi ostavlja jako malo vremena za rad u vrtu. Bilo mi je olakšanje vidjeti da korov nije preplavio cijeli vrt, kao što sam se bojala da će se desiti. Međutim, jednom dok sam se vraćala kući usred radnog vremena, otkrila sam zašto korov još uvijek nije obuzeo cijeli vrt. Moj 86-ogodišnji komšija, član vaše crkve, bio je na koljenima čupajući moj korov. Jedva da sam i poznavala ovog čovjeka, a i njemu je bilo neugodno što je uhvaćen u tom anonimnom činu ljubaznosti. Objasnio mi je da vas je čuo kako propovijedate o važnosti življenja u ljubaznosti, pa je*

odlučio to staviti u praksu tako što će čupati korov u mom vrtu.“

Jednom pastoru u Vašingtonu je radost preplavila srce kada je grupa žena usvojila propovijed baziranu na Isusovim riječima „Ne sudite, da ne budete suđeni“ (Matej 7:1). Nakon što su čule propovijed, žene su odlučile kupiti poklone za buduću bebu mlade žene koja im je čuvala djecu dok su bile u Biblijskoj školi. Bila je neudata, skoro na socijali i bez ikakve podrške svoje porodice i oca svog djeteta. Ta mlada žena je bila do suza dirnuta tom neočekivanom ljubaznošću. Kasnije, žene su objasnile pastoru: „Vaša propovijed nas je naučila da je moguće pomoći nekome ko je u

potrebi bez osuđivanja njegove/njene situacije.“

Odbacite svoje aršine

Nemojte očekivati da će vaši duhovni pastiri da rade stvari na isti način kao što ih radi neko drugi. Ostavite po strani vaše ideje i pretpostavke. Umjesto toga, fokusirajte se na to da je vaš pastor onaj koga Bog upotrebljava da bi izvršio svoju svrhu i plan. Služeći našim pastirima, osiguravamo da se oni osjećaju ohrabreno i poštovano, a sve to da bi mogli dalje služiti sa entuzijazmom i energijom.

Izvor: Christianity Today

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.” Jovan 10,9a

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.” Rimljanima 10,13

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprost mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

**Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.**

SYLOAM

+381 64 405 47 44

+385 91 73 90 191

www.press.syloam-international.org

ŽIVETI
KAO SO
I SVETLO

DEREK PRINCE

Blagosloveni
ŽIVOT

ROBERT MORRIS

SPRITKE
EMPOWERED
CLASSICS

Vjera koja pobjeđuje

STANLEY HOWARD

SPRITKE
EMPOWERED
CLASSICS

Smith Wigglesworth
Apostol vjere

STANLEY HOWARD

PO
MILOSTI

DEREK PRINCE

ŽETVA
POČINJE

DEREK PRINCE

ULAZAK
U BOZJU
PRISUTNOST

DEREK PRINCE

SYLOAM MULTIMEDIJA

uslužno snimanje video, audio materijala i fotografisanje crkvenih događanja,
seminara, predavanja i koncerata, kao i obrada, uz minimalnu nadoknadu.

www.media.syloam-international.org • media@syloam-international.org • +381 64 618 3 518

PSALAM 19

Nebesa kazuju slavu Božju,
i dela ruku Njegovih glasi svod nebeski.
Dan danu dokazuje, i noć noći javlja.
Nema jezika, niti ima govora,
gde se ne bi čuo glas njihov.
Po svoj zemlji ide kazivanje njihovo
i reči njihove na kraj vasiljene.
Suncu je postavio stan na njima;
I ono izlazi kao ženik iz ložnice svoje,
kao junak veselo teče putem.
Izlazak mu je nakraj neba,
i hod mu do kraja Njegovog;
i niko nije sakriven od toplote Njegove.
Zakon je Gospodnji savršen, krepi dušu;
svedočanstvo je Gospodnje verno,
daje mudrost nevezstome.
Naredbe su Gospodnje pravedne, vesele srce.
Zapovest je Gospodnja svetla, prosvetljuje oči.
Strah je Gospodnji čist, ostaje doveka.
Sudovi su Njegovi istiniti, pravedni svekoliki.
Bolji su od zlata i dragog kamenja,
sladji od meda koji teče iz saća.
I slugu Tvog oni su prosvetlili;
ko ih drži ima veliku platu.
Ko će znati sve svoje pogreške?
Očisti me i od tajnih;
I od voljnih sačuvaj slugu svog,
da ne ovladaju mnome.
Tada ću biti savršen i čist od velikog prestupa.
Da su Mu reči usta mojih ugodne,
i pomisao srca mog pred Tobom,
Gospode, kreposti moja i Izbavitelju moj!

